

KRISTENT

Perspektiv

13. ÅRG. NR. 3, 2010

Hvem kan velsigne?

Flere og flere opfatter kirken som stedet, hvor homofile par uden videre har ret til at få Guds velsignelse af deres forhold/ægteskab. Kirken opfattes som en velsignelsesanstalt. Læs mere om en kontroversiel debat.

Side 15

Alkohol- misbrug

Ny artikelserie om misbrug. Denne gang om hvordan alkohol for mange kommer ud af kontrol.

Side 6

Manden i krise

De kvindelige værdier har sejret og manden kan ikke finde fødsæstet.

Side 8

Virkelig drøm

Vi anmelder tre film. Inception, Book of Eli og The Blind Side.

Side 7

OGSÅ I BLADET...

Udfordrer kirken

Shane Claiborne udfordrer i en ny bog kristne til at leve Guds Rigets normer ud i hverdagen.

Side 10

Hvem i himlen...

Et svært og kontroversielt spørgsmål trænger sig på i dette nummers Narnia-artikel. Kan man komme i Himlen uden om Jesus? Kan Lewis og Louis enes?

Side 18

Salige er de fattige i ånden...

*Da Jesus så skarerne, gik han op på bjerget og satte sig, og hans disciple kom hen til ham. Og han tog til orde og lærte dem:
Salige er de fattige i ånden,
for Himmeriget er deres.*

Matt. 5:1-12

Jeg må i al ydmyghed bekende, at jeg altid har været ved at revne af indbildskhed. Mig, mig, mig, det var omkvædet i mit liv....Jeg følte mig ganske simpelt uafhængig af alle andre af den storartede grund, at jeg ikke kunne anerkende dem som ligemænd. Jeg har altid regnet mig selv for mere intelligent end alle andre....Jeg levede fra dag til dag uden anden kontinuitet i min tilværelse end den uafbrudt at være optaget af mig selv, mig selv, mig selv.

Hovedpersonen Clemence i Albert Camus' bog Faldet.

*Nothing in my hand I bring,
Simply to the cross I cling;
Naked, come to Thee for dress;
Helpless look to Thee for grace;
Foul, I to the fountain fly;
Wash me, Savior, or I die.*

Salmen Rock of Ages af Toplady

Jeg er i bund og grund et godt menneske. Mit eget hjerte er et ufejlbarligt kompas, som jeg blot skal lytte til og følge. Jeg har i mig selv ressourcerne til at skabe min egen fremtid. Jeg tror på mig selv og mit eget potentiale, og jeg er fri til at gøre hvad som helst. Det er vigtigt for mig at have et sundt selvværd. At jeg mærker efter i mit indre og føler det godt med mig selv og kommer til at lide mig selv.

Vi genkender disse udsagn, for det er hvad Hollywood-film forkynnder og populær-psykologien udspreder. "Når

Af Carsten Thomsen

alt kommer til alt, er intet helligt uden din egen sjæls retskaffenhed. Frikend dig selv i dine egne øjne, så vil du få verdens stemme", skrev Ralph Waldo Emerson i sit kendte essay "Selvtillid" i 1841. Det klinger stadig godt i det moderne menneskes øre. For det siger med stor frimodighed:

- Jo, det er rigtigt, at jeg har nogle fejl, jeg dummer mig indimellem og sårer andre mennesker, men grundlæggende er jeg jo ikke noget dårligt menneske. Jeg kan finde styrken i mig selv til at rette de fejl, de mangler, de uheldige sider, den kommen til kort. Jo, jeg kan blive deprimeret og angst, men jeg kan jo gå til en terapeut, hvis der er noget, der er virkelig svært og som jeg ikke lige kan finde redskaberne til at bekæmpe.

Jesu åbningsord i Bjergprædikenen gør radikalt op med denne uafhængighed af Gud, denne tro på sig selv, denne illusion om, at "jeg jo i bund og grund er fri til at gøre hvad jeg lyster". Første saligprisning er ikke et kompliment til mennesket, som det er efter syndefaldet. Tværtimod. Syndefaldets konsekvenser har skabt så megen ravage, ødelagt så meget i mennesket, ja i hele skaberværket, at alle lider under det. Det er ikke sådan, at mennesket blot synder ind imellem, nej, det er en slave af synd. Joh. 8:34: "Enhver, som gør synden, er syndens træl". Uhjælpe ligt bundet af synden.

Menneskets situation er langt alvorligere end det selv er klar over. "Jeg kan gøre hvad jeg vil", siger det frigjorte menneske. Flemming Frøkjær Jensen skriver om dette udsagn i bogen "Fri":

- Ja, det er sandt, forfærdeligt sandt.

Man kan netop gøre, hvad man vil - men heller ikke andet! Det er lige præcis ens egen selviske vilje, der er lænken, et menneske ikke kan bryde. Så kan man camouflere sin trældom ved at give den ud for frihed...I virkeligheden er den påståede frihed kun en frihed til at leve på tværs af Gud og hans vilje. Det er det, som gør situationen på håbløs: Man er bundet til sig selv; og dette selv vil ikke det, Gud vil, men er grebet af et begær efter at tilfredsstille sig selv, leve for sig selv og sin egen selvudfoldelse.

Meget godt i menneskeet

Selvom synden har ødelagt meget, så er det vigtigt her at understrege, at Bibelen også løfter mennesket højt. Det er skabt i Guds billede, mennesket er værdifuldt for Gud og elsket af Gud. Salme 8:6-7: "Du har gjort det kun lidt ringere end Gud, med herlighed og ære har du kronet det. Du har gjort det til hersker over dine hænders værk, alt har du lagt under dets fødder". Dette gudsbillede er godt nok blevet ødelagt, men ikke totalt. Gudsbilledet i os er sønderrevet, men det er der stadig. Syndefaldet betyder ikke, at der ikke eksisterer noget godt mere i mennesket, at det kun er reduceret til en synder og alt, hvad det gør er synd. Mennesket fortsætter med i varierende grad at reflektere sin Skabers herlighed selv i dets synd og fald. Mennesket har en fornuft, en vilje, en samvittighed, en Guds lov skrevet i sig.

Der er meget smukt og godt i menneskers liv, og det må vi bekræfte og glæde os over. Guds omsorg for sit skaberværk er der stadig midt i en falden verden - Guds almene nåde og barmhjertighed

begrænser syndens udfoldelse og syndens konsekvenser. Troende såvel som ikke-troende kan udvise stor heroisme, mod, kærlighed, medlidenhed og offervilje.

Synden med i alt hvad vi gør

Men mennesket kan ikke frikende sig selv på den baggrund. Gud ser dybere end vi gør. Han ser den sammenhæng, der er mellem det vi er, og hvad vi gør - også når vi gør godt og handler ret.

“Hjertet er det mest bedrageriske af alt, det er uhelbredeligt, hvem kan gennemskue det? Jeg, Herren, udforsker hjertet og ransager nyrerne. Jeg giver enhver efter hans færd og efter hans gerninger.

Når Gud sådan udforsker hjerterne, så ser han en dybere sammenhæng i vort liv, en sammenhæng mellem, hvad vi er, og hvad vi gør. Vi er syndere, og derfor er synden med i alt, hvad vi gør. Han ser den skjulte, ofte ubevidste selvglyde over vor egen indsats og “gode gerninger”. Vi masserer selvet hele tiden, med en stadig trang til at være noget, betyde noget, gøre sig selv gældende. Hvor stolthed stikker hovedet op overalt.

- Synden er den grundakkord, der altid klinger med. Selv om vi overhører den, gør Gud det dog aldrig. Selviskheden er så dybt rodfæstet i os, at vi aldrig kan flygte fra den. For synden er ikke en fremmed magt, der har okkuperet os. Den er eet med os selv. Den er vort eget syndige hjertes slag - vor egen selviske viljes greb om os. Derfor følger den os selv i vore bedste stunder og sætter altid sit præg på os. Det er det, der gør et selvforsvar over for Gud så umuigt og håbløst: Vi er trælle af os selv, skriver Flemming Frøkjær Jensen.

Det er klart, at denne situation skærer i ørerne på mange. Historikeren Henrik Jensen skriver i “Det Faderløse Samfund”:

- Det er svært, for ikke at sige umuligt, for et moderne menneske at komme ned på knæ og bede en højere instans om tilgivelse for sine synder. Det er ikke bare jævnt ydmygende - det er skudt helt forbi! Vi er ikke de syndere og skyldnere, der tales om i dagens tekster og bønner. Vi har ikke gjort noget forkert. Det er snarere os, det går ud over. I denne vending af tiden falder det os lettere at se os selv som ofre end som syndere.

Ja, vi kunne lade Jesus kommentere

Det er svært, for ikke at sige umuligt, for et moderne menneske at komme ned på knæ og bede en højere instans om tilgivelse for sine synder.

Henrik Jensens kommentar: “De raske har ikke brug for læge, det har de syge. Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.” (Markus 2:17)

Tigteren med tomme hænder

Jesus punkterer menneskets hovmod og selvretfærdighed. Det kristne liv starter nemlig med “fattigdom i ånden” - som tigteren, der rækker tomme hænder ud. Det er en åndelig desperation og fortvivelse, som siger: “Jeg opgiver det håbløse forsøg på at opbygge en tilværelse, et liv uden om Gud, jeg er ikke stærk nok til at leve dette liv i mig selv og for mig selv, jeg opgiver min egen selv-realisering og selv-tilstrækkelighed. Jeg er ikke rig i mig selv, men fattig. I mig bor intet godt. Intet som ønsker Gud, intet som ærer Gud. Jesus, giv mig din tilgivelse, din frelse, dit liv. Uden dig er jeg intet. Med dig er jeg alt”.

“Intet i min hånd, jeg bringer - jeg klynger mig kun til dit kors. Nøgen kommer jeg til dig for klæder, hjælpeløs kommer jeg til dig for nåde”, skriver Toplady i sin kendte salme.

For mange synes dette overdrevet og usundt - for hvad gør det ikke ved sin selvværd at bøje sig så langt ned. Er det nu også nødvendigt? Ja, det er nødvendigt. Der er noget i os, der må dø. Før vi erkender vor egen magtesløshed, så kan Gud ikke løfte os op og fylde os med sin Helligånd.

Og D. A. Carson skriver: “Fattigdom i ånden er ikke et menneskes bekendelse af at være uden betydning, som person at være værdiløs, for noget sådant ville ikke

være sandt; snarere er det en bekendelse af at mennesket er syndigt og oprørsk og fuldstændig uden de moralske kvaliteter der kunne gøre det acceptabelt i Guds øjne....Fattigdom i ånden bliver en generel bekendelse af menneskets behov for Gud, en ydmyg indrømmelse af afmagt uden ham. Den kan ikke frembringes kunstigt ved selvhad”.

For dette siger den højt ophøjede, som troner for evigt, og hvis navn er Hellig: Jeg bor i det høje og hellige og hos den, der er knust, hvis ånd er nedbøjet, for at oplive den nedbøjede ånd og oplive det knuste hjerte.

Esajas 57:15

Først der hvor vi bøjer os for Gud, kan Gud løfte os op, oplive den nedbøjede ånd og det knuste hjerte. Her starter det kristne liv. Det er alt åndeligt livs begyndelse. Det er indgangen til Himmerriget.

Men ikke nok med det. Her må vi altid være - foran Gud med tomme hænder. Jo nærmere vi kommer Gud, jo mere vil Den Hellige Ånd vise os dybderne af den gamle natur, så vi altid foran Gud må sige, at vi intet har at rose os af.

Kirken må altid passe på, at den ikke kommer væk fra den grundlæggende afhængighed af Guds nåde. Jesu liv er det liv, som vi til stadighed må tilbage til. Det er rigtigt, som en har sagt, at korset er fortegnet for al teologi. Kirken må altid identificere sig med den korsfæstede Jesus, følge ham i tro og forkynde et evangelium, som kun kan modtages af Guds nåde.

Når man overser og misbruger Gud

Det kan godt nok ind imellem være svært at at bestemme sig for, hvilke af de mange "tilbud på Gud", man skal "købe"!

Læserne har formodentlig allerede fornemmet, at vi taler dybt ironisk, men tvinges vi alligvel ikke til at konkludere, at der er en bitter sandhed bag ironien?

Markedet har også overtaget det åndelige liv, og kristne præsenterer sig gerne på det. Vemodigt er det at tænke på en generation, som førte sig frem med "Bibelen siger" (tænk f.eks. på Billy Graham) til nu, hvor det er sjældent at høre den sætning.

"Jeg føler", "jeg tror" og "jeg mener" har fået tillagt langt større autoritet end profeternes "Så siger Herren" eller Jesu "sandelig, sandelig siger jeg jer". Farligere for os end direkte løgne om Gud er de mange halvsandheder om Gud, som er i omløb.

På mange måder kan vi opfatte Jakobs Brev som et opgør med halvsandheder, og det er også en af grundene til, at brevet taler til os med fornyet aktualitet.

Vi er ikke kommet ret langt ind i brevet, før vi bliver mindet om, at Gud er ikke til kompromisser med sandheden. Til gengæld stiller Han sine enorme ressourcer af visdom til rådighed for os:

"Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom (og hvem gør ikke det?), skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den. Men han skal bede i tro, uden at tvivle; for den, som tvivler, er som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden. Det menneske skal ikke bilde sig ind, at det får noget af Herren, tvesindet som det er og ustadigt i al sin færd" (1:5-8).

Jakob går efter det fuldkomne og sande. Han kan ikke fordrage fromme talemåder, gennemskuer hykleriet og "kalder en spade en spade". Jakob er ikke perfektionist, men kender den menneskelige skrøbelighed. Fristelser er for ham uundgåelige, fordi vi har et begær, der drager og lokker os (1:13-14). Vi har alle vor egen ondskab hos os, og derfor har vi et stadigt behov for at lade Guds sande ord handle med vor indbyggede syndighed (1:19-21).

Det er ikke smiger, Ordet taler til os; snarere er det som et sandhedens spejl. Ordet har røntgentsyn og gennemlyser os helt lader intet blive tilbage i mørke.

Naturligvis er der mange situationer, hvor vi er taknemmelige for at Ordet også bringer trøst. Men vor moderne tilbøjelighed til at forvandle den kristne forkyndelse til terapi gør, at det måske mere er Ordet som ild der brænder, vi skulle ofre opmærksomhed. Og så er det "vintage Jakob", vi har brug for.

Men igen må vi ikke glemme, at hos ham er evangeliet den underliggende strøm. Kun evangeliet kan bringe lægedom og muligheden for, at Guds vilje med vore liv lykkes. Nådens tone kan høres overalt i Jakobs Brev, selv når tonarten er sat allermest i mol.

Jakobs kristendom er i k k e lovisk, selvom han har stor kærlighed til loven. Men loven skal tolkes i lyset af evangeliet og Herren Jesus Kristus. Den er en kongelig lov, og den er frihedens lov. Både myndighed og ædel højbærenhed er lovens væsen og er det fordi ingen har opfyldt Guds lov som Jesus har gjort det. Guds nåde vil altid være en trofast følgesvend, hvor loven efterleves i lyset af Guds vilje.

Og sådan skal vi forstå Jakobs Brev. Gør vi det, begynder vi også at indse de mange selvmodsigelser, der er i vor kristendomsudøvelse - også selvom vi ser på os selv som åndelighetsindede mennesker - alt det, om hvilket Jakob siger: Mine brødre, sådan bør det ikke være (3:6-12). Registret, Jakob nævner, er stort: snobberi, personsanseelse og gøren forskel på rig og fattig (2:1-13), manglen på at lade troen følge op af gerninger (2:14-26), sladderagtighed og ondskabsfuld omgang med ord (3:1-12), misundelse, selvhævdelse, pral, stridbarhed, vedslighed, selvrådighed og så fremdeles (3:13-4:10).

Strid mellem kristne

Her vil vi beskæftige os med de sidstnævnte ting på listen:

Strid mellem kristne er desværre ikke ualmindelig. Også kristne er faldne mennesker - det glemmer vi nok for ofte. Skriften opfordrer os kraftigt til at lade Kristi sind råde hos os (Fil 2:1 ff.) og til at lade Kristi fred råde for vor færd (Kol 3:15 f.). Jesu undervisning dirigerede disciplene i fredens retning (Mark 9:50), og Helligåndens længsel (Rom 8:6; 14:17) i os går også fredens ærinde. Men Det Nye Testamente idealiserer ikke tilværelsen mellem kristne.

Jakob fortæller os, at stridigheder, som er i vort sind og dem, vi skaber i forhold til andre, skyldes vore syndige lyster, som ligefrem fører krig i vore lemmer.

Jakob beskriver to vidt forskellige måder at leve sit liv på. Et liv med selvet på tronen og et liv med Guds vilje og nåde på tronen. Det er det sidste, vi ved troen på Jesus er kaldet til, men vi har allesammen svært ved at få detroniseret selvet. Mennesket med lysterne krigende i dets lemmer gør sig ustandseligt gældende i det, vi vil, gør og beder om, og når det tørner sammen med andre menneskers selv er det, at krigen opstår.

Men det er uværdigt for en kristen at leve på den måde. For hvad bliver der så af alt det andet, Jakob har talt om i sit brev, det med ikke at lade sig slå ud af fattigdom og have alt for megen respekt for rigdom? Hvad bliver der af det sociale ansvar for andres liv? Hvad bliver der af sagtmodigheden i omgangen med andre? Verdens værdier er diamentralt modsat alt det, Guds rige står for. Er noget kompromis mellem de to måder at leve på overhovedet muligt? Nej! og atter

nej! siger Jakob. Gør man sig til verdens ven, gør man sig til Guds fjende (4:1 ff).

Gud griber ind

Men mange af os - hånden på hjertet! - lever i den illusion, at det er muligt at leve i denne dobbeltheds, hvor man på den ene side gerne vil have alt, hvad Himlen har at tilbyde og på den anden side også have alt og få alt, hvad verden tilbyder. Jesus mødtes af den fristelse (Matt 4:8 ff.), men han gav den som bekendt sit rungende nej.

Gud træder gerne til med hjælp, men når vi vil misbruge Guds ressourcer til selviske formål, så må vi ikke forvente at få noget af Gud (1:7-8; 4:3).

Gud, siger Jakob, længes efter den ånd, han har givet bolig i os, og viser så meget større nåde (4:5-6). Det er ømme ord om Gud midt i nogle vers, hvor tonen ellers er meget skarp. Endnu engang dirigerer Jakob vore tanker hen til skabelsen (se også 1:18; 3:9). Gud længes efter sine hænders værk (Job 14:15).

Gud har ikke skabt os for ingenting, og vi er ikke bare objekter for ham. Han skabte os i kærlighed, skabte os til fællesskab med sig selv, til at kunne opleve Ham, til at tage vare på Guds øvrige skabning, til at være hans navn til pris (5 Mos 26:19), til en dag at have hele vor væren og vort alt i Gud (se 1 Kor 15:28). Guds indgriben i Kristus er for at føre os tilbage til dette mål. At nogen af os skulle gå hen og sætte det over styr ved at elske verden fremfor at elske Gud er simpelthen en forkastelig tanke, og Jakob må gøre op med den. Gud er en lidenskabelig (nidkær) Gud og har altid hadet utroskab. Han har aldrig villet dele plads med nogen anden.

Men Gud er også giveren af al nåde. Jakob taler om Guds længsel, og han taler om nåden, og Esajas siger, at "Herren længes efter at vise jer nåde" (Es 30:18; 1931-oversættelsen). Jakob indskyder ligefrem ordene så meget større foran "nåde". Modtagerne af Jakobs Brev (i hvert fald nogle af dem) er kommet alvorligt på afveje ved deres materialistiske og verdslige levevis, og Jakob som den gode sjælesørger han er, kalder dem til at forlade deres hovmod og i ydmyghed vende sig til Gud.

Måske tror de, at de har vundet ved at leve på den måde, men Jakob kalder dem til at besinde sig på deres tab: tomheden

i deres hjerter, ufreden i forhold til deres medkristne, den manglende bønørelse, og ikke mindst tabet af oplevelsen af at leve et liv omgivet af Guds nåde. Intet kan erstatte det tab.

Intet er forfærdeligere end at "gå glip af Guds nåde" (Heb 12:15) eller miste "Faderens kærlighed" (1 Joh 2:15). At underordne sig under Gud og stå Djævelen imod er det bedste nogen kan gøre for sig selv. Men uanset hvor langt man er kommet bort fra Gud, er omvendelsens dør åben for den, som går ind ad den, og at gå ind betyder at opleve Guds overvældende nåde.

Til den livsstil i fjendskab mod Gud hører også bagtalelse og dømmesyg. Igen synder som er meget udbredte. Den, der bagtaler og dømmer, er som regel blind for egne fejl og lader ofte sin bagtalelse af andre være det dække, han skjuler sine egne fejl under. Det er et angreb på Guds suverænitæt, en undsigelse af, at der kun er én dommer, nemlig Gud selv (4:11-12).

Gudsfrygt

I Luthers forklaringer til De Ti Bud i hans Lille Katekismus begynder hver forklaring med ordene: "Det vil sige, vi skal frygte og elske Gud, så vi ikke ..." Det er trist - og det har uden tvivl efterladt os med mange dårlige ting - at dette med at frygte Gud er gledet ud af kristen forkyndelse og af kristnes bevidsthed.

Men frygt for Gud er et afgørende element i kristnes vandring med Gud. Selv om Jesus siges det, at "han lever og ånder i Herrens frygt" (Es 11:3). Frelsesvished udelukker ikke gudsfrygt. Der er nogen ting, vi med rette bør være bange for: Vore bedrageriske hjerter, vor selvretfærdighed og vores stolen på os selv, vores handlen mod Guds vilje; også at blive en anstødssten for sin broder. Er vi opmærksomme på det, efterlader det os ikke med så megen lyst til at bagtale vor broder.

Jakobs sidste eksempel (4:11-17) på et selvhævende liv advarer os mod at tro, at livet altid står til vor frie disposition. Han retter sit skyts mod en særlig gruppe af Jerusalemmenighedens medlemmer: købmændene, handelsfolkene.

De fleste i menigheden havde ikke deres muligheder, men nu til dags har de fleste af os det. Hans advarsel har dermed

fået langt større universel adresse. På kortere og længere sigt tror vi, at vi kan planlægge vort liv, og at ingen andre end os selv afgør det. Døden betragtes ikke længere som et grundvilkår i tilværelsen, men som en nærmest tilfældig ulykke.

Samfundet har overtaget administrationen af vort liv og dermed ansvaret. Vi er i vor gode ret til at forvente, at vore planer for vort liv bliver opfyldt, og gør de det ikke har nogen svigtet, og denne nogen er ikke os selv.

Flere og flere gør regning uden vært. Det samfund, som vi engang troede var det mest sikre i tilværelsen, er det ikke mere, og har nok heller aldrig været det. Hvordan vi vil tackle den krise er ikke godt at vide, især når vi har afskrevet Gud. Det store flertal vil ikke kunne synge "Vor Gud, Han er så fast en borg", for de kender hverken salmen eller den Gud, salmen synger om.

Igen er vi tilbage ved zero, tårnene er faldet. Vort liv kan igen ses som en tåge, som ses en kort tid og så svinder hen. At undertrykke den kendsgerning og leve sit liv som om det ikke gjaldt, er ikke alene tåbeligt, men også arrogant. Men det er essensen af verdens ånd.

Bibelen gør flere steder op med den arrogance hos os mennesker, hvori vi lægger planer uden at Gud er med i dem, som om vi ikke var afhængige af ham og stod til regnskab over for ham. Tænk blot på Herrens lignelse om den rige bonde. Måske tænker Jakob selv på den lignelse. Han har det med at inddrage Jesu ord i det, han skriver.

Mere i overensstemmelse med virkeligheden er det, når vi lever i pagt med Gud. Modsat hvad mange forventer, giver det også en højere frihedsgrad. Så er det ultimative ansvar for vort liv Guds, og ikke vores. Og ærlig talt, det ligger bedre i hans hænder. Derfor er der visdom i at leve under det forbehold: Vi vil gerne dette og hint, vi vil gerne dér og dér, vi vil gerne give det og det løfte, men endegyldigt er det ikke os der bestemmer, men lader Gud det lykkes for os, så gerne.

En del af det at være vis er at tælle sine dage (Salme 90:12). Kommer så morgendagen er der også en ny nåde fra Gud, og hver aften kan vi gå til ro i bevidstheden om hans trofasthed, Hans, som bevarer vor "indgang og udgang fra nu af og til evig tid". Herre giv os den visdom!

Alkoholmisbrug

Vi kender alle sammen dem, der sidder nede på bænken med guldøllen i hånden. Dem der allerede står i kø i Netto klokken 10 om formiddagen - ikke for at købe mad - men for at købe dagens første øl.

Dem som sidder og larmer og skaber sig tosset. Dem de fleste vælger at gå i en lang bue uden om. Man kunne i hvert fald ikke drømme om og sætte sig ned ved siden af dem og snakke.

Alkohol er et stort problem i Danmark, man mener, at det er et af vores tids største samfundsproblemer. Der er ca. 140.000 mennesker i Danmark, der har et alkoholmisbrug, og over 860.000 har et alkohol storforbrug (med storforbrug menes der, at man drikker over Sundhedsstyrelsens anbefalinger).

Alkoholmisbruget behøver ikke at være så synligt som hos dem, der sidder på bænken. Der er mange børn i Danmark (ca. 122.000), der vokser op med forældre, der har et alkohol misbrug. Børn, der prøver at dække over deres mors eller fars overforbrug af alkohol, børn, der ser deres mor eller far fordrukne i lange perioder af deres liv. Et misbrug

Af Astrid i Hjøllum Christensen

af alkohol har store konsekvenser for misbrugeren selv, men også for børn og pårørende til alkoholikeren.

Men hvorfor bliver man alkoholiker? Hvordan er det at være barn af en alkoholiker? Og kan man gøre noget ved det? Og hvordan er vores syn som kristne på alkoholproblematikken.? Der findes ingen lette løsninger, og i en artikel som denne, kan det ikke lade sig gøre at belyse hele emnet fyldestgørende.

Dog vil jeg i de næste par artikler skrive et par tanker omkring alkohol og misbrug af dette. I de næste artikler vil jeg bruge tid på at skrive om, hvordan er det at være alkoholiker, behandling og leve i ædre tilstand? Børn og alkoholikeren? Pårørende og alkoholikeren? Og kirken og mennesker i nød?

Der er flere grunde til, at man udvikler et alkoholmisbrug. Og det kan være svært entydigt at sige hvorfor nogle udvikler et misbrug og andre ikke. Men man mener bl.a., at arv spiller en væsentlig rolle. Der er blevet lavet undersøgelser på enæggede og tveæggede tvillinger, der tydeligt

peger på, at der er en vis mængde arv.

Hvis man har en far, der er alkoholiker, har man 3 til 4 gange større risiko for at udvikle et misbrug end øvrige. Det skyldes til dels, at man arver risikoen for at blive alkoholiker, og at man vokser op i et miljø, hvor der bliver drukket.

Den måde vi lever på, kan også være en risikofaktor. Hvis man arbejder i en kultur, hvor der bliver drukket meget, og har man et stresset arbejde, er risikoen større. Nogle arbejdspladser er det muligt at drikke i arbejdstiden, dette gør, at man pga. af livsstil er mere i risiko.

Fx har der været tradition for, at tjenere og kokke har haft let tilgang til alkohol, og dermed har de haft en større risiko for at udvikle afhængighed. Hos nogle kan kriser og nederlag være med til at gøre, at man drikker mere og dermed starter misbruget.

Psykisk sygdom spiller også en rolle. Man kan udvikle et sekundært misbrug, det vil sige, at man kommer til at drikke for at dulme symptomerne, eller fordi man mister sin dømmekraft pga. sygdommen. (Man mener, at mellem 10 og 20 % af alle, som misbruger alkohol,

samtidig har en psykiatrisk diagnose)

Personlighed og alkohol hænger sammen. Forskere har fundet ud af, at der findes to typer personligheder, som er særligt udsat for at udvikle et alkoholmisbrug.

Den ene type er typen, der er bange for konflikter; disse vil helst læne sig op ad andre. De er ofte forsigtige over for alt nyt. Typisk starter de med at drikke i voksenalderen. De drikker ofte tæt i perioder.

Den anden type har ikke omtanke for andre. De udvikler misbruget i teenagealderen, og kan finde på at køre bil stærkt beruset. De kommer ligeledes let i slagsmål og begår ofte kriminalitet. De drikker ofte i lange perioder.

Når det kommer ud af kontrol

Når man drikker alkohol igennem længere tid, sker der skader i hjernen, hvilket gør, at man ikke længere kan styre sit alkoholforbrug (også selvom man på forhånd havde besluttet sig for ikke at drikke mere end en genstand). Dermed er man blevet afhængig.

Når man drikker så meget, at man bliver afhængig, ændrer man sig gradvist. Man bliver meget optaget af at drikke, drikker hurtigere, man oplever ikke at kunne kontrollere sit alkoholforbrug, får større og større lyst til at drikke, man skubber andre ting til side for at drikke, drikker i flere dage uden pauser, man tåler større og større mængder alkohol, man får abstinenser ved ophør af druk, man bagatelliserer ens alkoholforbrug, og man oplever flere problemer i forhold til familien, arbejdet og vennerne.

Hvis man blot har et skadeligt forbrug af alkohol, og ikke er afhængig endnu, er der gode muligheder for at få hjælp via samtaler hos en psykolog. Det kræver dog, at man selv er motiveret for at få hjælp til at ændre livsstil og til at finde andre måder at hygge sig på end ved at drikke.

Har man derimod udviklet en alkoholafhængighed, er det lidt sværere at komme ud af det. Her har man ofte også brug for hjælp til at klare abstinenserne, og derefter kommer behandlingen, der skal forebygge drikkeriet og sikre, at man ikke får tilbagefald. Man siger, at det er svært at stoppe med at drikke, men det er endnu sværere ikke at begynde igen.

Derfor er det meget vigtigt at få

forebyggende behandling.

Denne består bl.a. af psykoterapi (indsigt i årsagen til, at man drikker, og hvor store konsekvenser drikkeriet har), man får hjælp til at løse de sociale og familiemæssige problemer, som misbruget har ført med sig, og man bliver undersøgt for, om man har psykiske lidelser, som kan være årsag til misbruget.

Presset i samfundet

Igennem vores liv kan vi nok alle mindes en eller to, som vi enten kender eller kendte med hang til alkohol. Hvis vi hører deres livshistorie, vil vi nogle gange forstå, hvorfor de havnede der, men andre gange forstår vi dem ikke.

Mange alkoholikere kan fortælle om skammen ved at have et alkoholmisbrug, om en barndom med forældre der drak eller et seksuelt misbrug. Mange vil ikke kunne sige, hvornår deres drikkeri begyndte, blot at det startede et sted.

Det er lumsk, særligt fordi vi lever i et land, hvor alkoholen flyder i rigelige mængder, og det bliver ofte serveret for en. Man er nogle gange ligefrem kedelig, hvis man ikke kan tage sig et glas. Men for nogen kommer alkoholen til at fylde mere og mere. Og man begynder at drikke i det skjulte. Der er mange, der stadig kan passe et job, også selvom de drikker.

Det er her, det bliver farligt, fordi det er så svært at opdage og gøre noget ved, medmindre motivationen kommer fra en selv. I dette stadie har man også ofte afskåret sig fra venner og familie. Efterhånden bliver det mere og mere synligt, og her har man måske allerede pådraget sig skaderne af alkohol, som gør det så meget sværere at blive behandlet.

Hjælpe alkoholikeren

Alkoholikeren er utrolig svær for omkringstående at forholde sig til. Det vækker så mange følelser i os. Vi bliver på engang overvældet af afmagt, afsky, foragt, medlidenhed, men også ofte hårdhed. Der er ofte blevet sagt om misbrugerne, at det er dem uden rygrad.

Bibelen taler om alkohol i form af vin og øl. Jesus forvandlede vand til vin, og da den fortabte søn i lignelsen vendte hjem, blev han ikke bebrejdet, at han havde festet og drukket alle pengene op,

men blev modtaget med åbne arme.

Da Jesus mødte kvinden ved brønden og toderen Zakæus, mødte Jesus dem med overbærenhed, selvom han vidste de levede i synd. Ikke dermed sagt, at Jesus retfærdiggjorde hverken druk eller at leve i synd. Men Han mødte mennesker med kærlighed.

Der står ”drik jer ikke fulde”, og i Ordsprogenes Bog 23,29–35 står der:

*Hvem råber ak, hvem råber ve,
hvem har stridigheder, hvem har klageråb,
hvem har flænger uden at vide hvorfor,
hvem har triste øjne?
Det har de, der sidder sent oppe over vinen,
de, som kommer for at smage den krydrede vin.
Se ikke på vinen,
når den skinner rødt,
når den glimter i bageret,
rigeligt flyder den!
Den ender med at bide som en slange,
spy gift som en hugorm.
Dine øjne ser sære ting,
og du taler forstyrret,
du bliver som en, der ligger ude på havet,
som en, der ligger på en mastetop.
»Jeg er blevet slået, uden at jeg følte smerte,
jeg er slået ud, uden at jeg mærkede det.
Hvornår vågner jeg? Jeg vil opsøge vinen igen!«*

Der advares klart i bibelen om, at alkohol i store mængder er skadelig for os, og vi skal holde os fra at være fordrukne. Men Jesu holdning til mennesker afspejlede langt mere kærlighed end bebrejdelser. Jesus færdedes blandt toldere og syndere. Han møder mennesket, der hvor det er, Han ser ikke kun på handling, Han ser også ind i hjertet, og ser hvad der ligger bag.

Hermed udfordrer Jesus os. For hvordan møder vi mennesket med alkoholmisbruget?

Møder vi mennesket med bebrejdelser og de må tage sig sammen? Eller møder vi dem med Jesu kærlighed og langmodighed. Han gik efter handlingen ikke efter personen. At møde et menneske i nød, betyder ikke altid at snakke dem efter munden.

Mange gange skal der også tales skarpt. Men man bliver nødt til at have håb for mennesker, og grundlæggende tro på, at der er håb. Mennesker bliver ikke mødt, hvis de får en følelse af, at de er opgivet, før man får begyndt.

I KRISE

Af Louis Nielsen

Mens mange mænd fungerer godt i deres familie, med deres uddannelse og på arbejdsmarkedet, så er der andre, for hvem det er gået grueligt galt. På nogle områder er manden i krise og har svært ved at finde sin plads i den moderne familie og det moderne samfund.

Når vi læser i skabelsesfortællingerne i begyndelsen af 1 Mosebog bibringer de os ganske afgjort fornemmelsen af en skøn verden i harmoni. Ikke mindst mand og kvinde imellem. Indtrykket er et andet, når vi når til beretningen om syndefaldet. Afstand og beskyldning er nu kommet ind i billedet, skamfuldhed og flugt ligeledes. Snart kommer også misundelse, had og drab.

Kønnenes kamp forudsiges også. Ordene til Eva lyder mere som forudsigelse og konstatering end som befaling og anordning: "Jeg vil gøre dit svangerskab plagtsomt og pinefuldt, i smerte skal du føde børn. Du skal begære din mand, og han skal herske over dig" (1 Mos 3:16).

Hvem er hovede? hvem skal bestemme? hvem er først? hvem skal tjenes og hvem skal tjene? hvem er den mest værdifulde? den klogeste? den mest magtfulde? Der er ingen tvivl om, at svaret i generationer og næsten universelt er faldet ud til mandens fordel.

Først i forrige århundrede og ikke mindst i anden halvdel og kun i vor del af verden begyndte man at sætte spørgsmåltegn ved det naturgivne i mænds fortrin. Men stadigvæk er det sådan, at

kvinder undertrykkes og holdes nede i mange lande og kulturer. Men forandrings vindene er også begyndt at blæse selv i disse.

At kvinder er kommet til ære og blevet ligestillet med mænd er kun en udvikling, vi kan hilse med glæde.

Bibelen har ikke en revolutionær tilgang til livet, men heller ikke en reaktionær. Bibelen kan ikke siges at have en politisk agenda, selvom den også ønsker at være med i og inspirere politiske handlinger. På sigt går den efter Guds rige. Men den ønsker at forvandle menneskehjertet, det enkelte menneskes hjerte, og sker det, vil det også få politiske følger.

To forskellige individer

Bibelen taler om, at der er forskellige roller at opfylde. Men der er tale om overordnede mønstre mere end om minutøse forskrifter og anvisninger. Kristne ægtepar har en udstrakt frihed til at indrette sig med hinanden som det passer bedst med den families muligheder uden, at det indebærer, at man bryder med vitale bibelske principper.

Ligeret er et begreb, som spiller en overordentlig stor rolle i moderne tankemåde om livet. Mænd og kvinder er hinandens lige, og det ene køn bør ikke have rettigheder på det andet køns bekostning. Så langt kan nok de fleste af os være enige.

Men ligeret kan tænkes som et overordnet hensyn uden, at man praktiserer det under matematikkens tyranni. Uden selvhengivende kærlighed er der intet menneskeligt, som trives. Hvor der er ægte kærlighed, vil en hustru gøre uendelig meget for sin mand. Hvor der er

ægte kærlighed til børnene vil forældrene gøre det yderste for deres børns sande lykke og gavn, men undlade at forgude dem. Problemet med kærligheden er, at den for selvoptagne mennesker er rigtig svær at definere. Kærlighed er af natur gensidig, men uden at være beregnende, uden at der er bygget en slags "noget for noget"-moral ind i den. Men det gør samtidig kærligheden sårbar, og mange indretter sig i stedet i et aftaleforhold. Aftaleægtekaber er ikke ukendte, men er en parodi på, hvad ægteskabet er.

Ligeretsbegrebet har utvivlsomt kastet mange goder af sig. Ingen vil f.eks. længere mene, at det er rimeligt, at mænd og kvinder i samme arbejde lønnes forskelligt. Heller ikke føles det rimeligt, hvis kvinder med samme kvalifikationer ikke indrømmes samme advancementmuligheder som mænd.

Og så alligevel er der et vakuum, hvor mænds og kvinders individuelle natur alligvel ønsker, at der er en forskel, som blev respekteret. Kvinder vil gerne være noget særligt og længes efter at blive behandlet som dette særlige de er. De ønsker ikke at være en grå mellemvare, men netop at være unik. Mænd ønsker på den anden side også at blive set op til, at have en vis myndighed, at blive regnet med, at få lov til at gå foran, sætte kursen og bære ansvaret.

Disse finere lag i kønnenes guds-skabte natur gøres der grin med i den moderne ligerettighedskultur. En del ægtepar finder trods det lykken sammen følgende mere deres individuelle natur eller måske navnlig stabile familiemønstre, som de har haft med sig hjemmefra, og de lever "lykkeligt sammen til deres

dages ende". Men en anden bliver aldrig stabile i ægteskabet, og det kaster megen elendighed af sig og bliver i flere tilfælde også til et samfundsproblem.

Kvinde-værder har sejret

Piger klarer sig generelt bedre i konkurrencen mellem kønnene. De har ofte langt flere strenge at spille på. Kvinden har også i generationer været kittet, som bandt familien og samfundet sammen, det konserverende element i det hele. Det er endnu tilfældet i mange kulturer, men i vores del af verden er det aftagende - og måske også en af de mest fremtrædende årsager til den samfundsopløsning, vi oplever nu.

Drengene er værre stillet. Alle har brug for støtter, vi kan udvikle os efter. Men med "manden i krise" er drengene i overvældende krise. For hvad er mandens opgave? Kvinde er han ikke, men på godt og på ondt er det de kvindelige værdier og idealer, som har sejret. Manden er blevet tam, sætter sig uden for indflydelse, følger strømmen og fraskriver sig ansvaret. Drengetheden har sejret. Vulgariteten har sat sig i højsædet; fladpan-detheden, fartdillen, action mig her og mig præger en stor del af mandekulturen, opgivenessen en anden og serviliteten en tredje, mænd som er som kvinder og tænker som kvinder.

Den beskrivelse er naturligvis forenklet. Tusinder af mænd kan godt finde ud af at være mænd og med stor glæde iagt-tager vi den alvor og begejstring, mange går til opgaven at være fædre. Alt er bestemt ikke gråt i gråt. Men det tegnede billede er desværre ikke helt ved siden af.

En af følgerne af vores dyrkelse af ungdom er desværre, at nogle mænd fastholder drengetheden livet igennem. Peter Pan ikonet har mange beundrere. Det er så dejligt ansvarsbefriende at være kammerat med sin søn end være far.

Kvinder kan måske falde for drengetheden, for den kan være charmerende, men ansvarsbærende og respektfremkaldende er den bestemt ikke. Dermed er vi tilbage ved dilemmaet. Mænd behøver respekt og myndighed for at kunne være mænd, kvinder behøver nogen at kunne se op til, beundre, støtte, være noget for.

Den moderne kønskamp forbyder os at følge vort inderste instinkt i så hensende og vor naturlige måde at udfolde os på er bestemt ikke politisk korrekt og

skal på enhver måde bekæmpes.

Med vore idealer står vi i virkeligheden vor egen udvikling i vejen, samtidigt med at vi efterlader vore børn i et vakuum, hvor de ligesom skal "opfinde den dybe tallerken igen". Er det konklusionen, vi efterlades med? Nogle har antydnet det. Men så enkelt er det nok ikke. For vi ønsker os heller ikke tilbage til det gamle. Men flere steder er vi nok gået for langt.

Bibelens sprog - magtsprog?

En smule drilsk - men ment ganske alvorligt - kan vi spørge: Hvad nu, hvis vi havde fulgt de bibelske ledestjerner nedlagt i skabelses- og frelseshistorien, fremfor vore egne tanker og vilje?

I syndefaldet er der et åbent oprør mod Guds herredømme over vort liv. Den udfordring tager Gud Herren op ved at stille os frit og "give os hen". Men hans uopgivelige plan er at få os tilbage. Tilbage står vi og skal selv finde vej gennem livet, nu uden Gud. Frustration og strid har lagt sig over livet. Vi er ikke længere ven med dyrene, naturen modarbejder os, vore lidenskaber tjener nu vore selviske behov frem for den andens lykke. Tillid er afløst af gensidige beskyldninger. Solidaritet er afløst af magtkampe. Hver gang vi tænker på myndighed, tænker vi i magt, og med den mistænksomhed, som den, der har magt over os, altid fremkalder.

Vi opfatter det som magtsprog, når Bibelen fortæller os, at manden er "kvindens hoved", at mændene skal elske deres hustruer, som de elsker sig selv, ja som Kristus elskede menigheden og gav sig selv for den, og at kvinden skal underordne sig manden, men at de også skal underordne sig hinanden og sammen underordne sig Herren. Det opfatter vi ikke som kærlighedssprog - og straks er vor modstand vakt.

Men umiddelbart havde det nok været bedre, hvis vi havde fulgt skabelsesanordningen, som nu tillige sættes i direkte forbindelse med Kristus, og det Han er for sin kirke.

Kvinden frem i kirken

Har kirken vundet eller tabt ved at følge verden og indføre fuld ligestilling mellem mænd og kvinder i kirken? Ligetil er spørgsmålet ikke og svaret ikke

heller. Har vi fiflet og bøjet de apostolske anvisninger for at finde frem til det kompromis, som de fleste kirker i vor del af verden følger i dag?

En mandsdomineret kirke har næppe nogensinde været Guds tanker. Om noget understreger Det Nye Testamente mænds og kvinders ligeværdighed. Med hensyn til det almindelige præstedømme og Guds børns udøvelse af det, lægger Det Nye Testamente heller ikke op til nogen forskel mellem mænd og kvinder. Men det differentierer mellem tjenester og hvem der er kaldet til at udøve hvilke tjenester.

Styrende tjenester synes i Det Nye Testamente at være forbeholdt mænd, ikke mindst tjenester der indbefatter et endeligt ansvar. Umiddelbart synes der ikke at være noget til hinder for, at kvinder også kan indtage forkyndende og læremæssige tjenester i kirken under forudsætning af, at der sker under mænds supervision og mænds endegyldige ansvar. Kvindelige ældste og i kirker med en episkopal ledelsesform, biskopper, synes ud fra en nytestamentlig hovedbetragtning at forblive en uting.

Bibelen fastholder både i ægteskab, familie og kirke, at mennesket er to køn, og at kvinder har en funktion og en opgave forskellig fra mænd.

Nedbryder vi den distinktion, nedbryder vi den mangfoldighed, Gud har lagt ind i skabelsen, og vi nedbryder også muligheden for komplementaritet, for gensidig hengivelse og gensidig opfyldelse, og også muligheden for at finde vores idenditet og mening og opgave i livet leger vi med, hvis vi lader forskellen kønnene imellem være lige meget.

Det er netop denne grundlæggende værdi i livet, der er udsat for angreb lige nu. Den voksende forståelse for og anerkendelse af det homofile forhold er et led i denne kæde af angreb, som tidsånden retter mod vort menneskeværd og vor selvforståelse. Det er der al mulig grund til at være bekymret for.

En ren og ægte gudsdyrkelse er, for Gud, vor Fader, at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden.

Jakob 1:27

The Blind Side er en film om en rig hvid kristen sydstatsfamilie, der åbner deres hjem for en fattig, sort dreng, som ikke har noget sted at bo. Ja, det er moderen Leigh Anne Tuohy der tager initiativet og inviterer "Big Mike" til at overnatte. Michael er lige begyndt på den kristne skole, hvor hendes børn går - han er en stille kæmpe, som tyren Ferdinand, og han kæmper med at følge med i skolen og har svært ved at formulere sig.

Michael har fået en chance på den kristne skole med overvejende hvide klassekammerater fordi skolens fodboldtræner ser nogle muligheder i ham. Og Leigh Anne er smart nok til at se, at Big Mike kan blive god som en forsvarer på holdet, da han med sin store vægt kan bremse og tackle angriberne og beskytte quarterbackens blinde side, så han får tid til at kaste bolden - vi snakker selvfølgelig her amerikansk fodbold.

Næstekærlighed eller...?

Big Mike bliver et "projekt" for Leigh Anne - ja, mere end det, han bliver langsomt en del af familien - og det er vidunderligt at se, hvordan denne stille eksistens øver sin positive indflydelse på

den splittede familie, der hver for sig er optaget af deres egne ting - men nu begynder at samles som en god kernefamilie og gør ting sammen.

Men som Michael bliver bedre til fodboldspillet, så begynder Leigh Annes tvivl at sætte ind. Hvorfor gør hun egentlig dette? Er hendes næstekærlighed så uselvsk når det kommer til stykket? Og for Michael kastes han også ud i tvivl om motiverne bag alle de velsignelser, der øses ned over ham. Kommer de med en klausul?

Bibelen lægger ikke skjul på, at sand kristentro må række ud i omsorg og hjælp til de svageste i samfundet. På engelsk har man udtrykket "walk the talk" og Jesus siger det som afslutningen på beretningen om den barmhjertige samaritaner. "Gå, du hen og gør ligeså" - Walk the talk.

Sandra Bullock spiller Leigh Anne Tuohy og stjæler hele filmen med en pragtpræstation, som indebragte hende en fortjent Oscar. Hun er blændende god, som den kristne sydstatskvinde - en viljestærk og alligevel sårbar kvinde, som føler at hun må dele ud af sin rigdom og sine velsignelser. Hun er hele filmen værd med sin til tider barske facon og kærlige omsorg for Big Mike.

Bullock sagde i flere omgange nej til at spille rollen. Hun mente ikke at karakteren var troværdigt, da hun havde mødt mange konservative kristne, der kun havde hele deres kristendom i munden. Den kristne instruktør, John Lee Hancock, opfordrede Bullock til at rejse ned til Memphis og møde den virkelige Leigh Anne Tuohy og hendes familie, hvis historie filmen er bygget over. Bullock siger sådan i et interview:

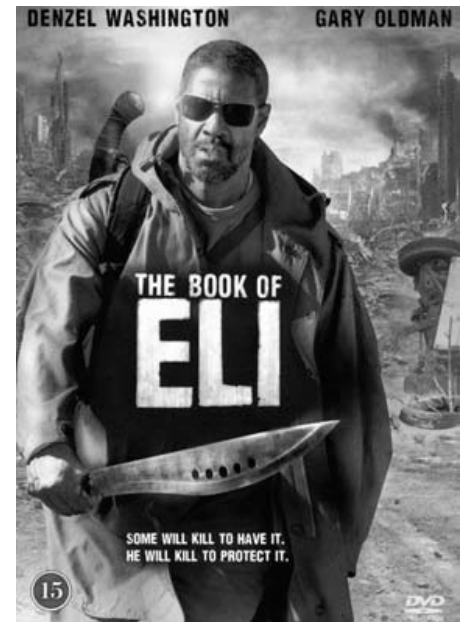
- Jeg mødte en kvinde, som praktiserede men ikke prædikede. Endelig mødte jeg folk, der vandrede, som de talte (walk the talk).

Filmen er hjertevarm og virkelig inspirerende og en film, som man kan se med hele familien. Der er selvfølgelig fokus på fodboldspillet, men det er ikke en decideret sportsfilm - mere et hverdagsdrama. En film om en kristen familie, der praktiserer næstekærlighed, men uden at det går hen og bliver en film, der åbenlyst "prædiker" - der er flere ret sjove

scener, og flere rørende scener.

Som middelklassekristne tvinger filmen os også til at spørge, hvorvidt vi selv åbner op og rækker ud til dem, der ikke har så mange muligheder i livet.

Carsten Thomsen

Men den mand, som handler selvrådigt og hverken vil lytte til præsten... eller til dommeren, den mand skal dø. Du skal udrydde det onde af Israel.

5. Mosebog 17:12

Book of Eli er en post-apokalyptisk actionfilm med god fremdrift - og mellem de mange slagscener tager den nogle interessante bibelske temaer op.

Bogen, der er tale om i filmens titel, er Bibelen - ja, endda en gammel King James-oversættelse. Efter en altomfattende verdenskrig og en altødelæggende bogbrænding, er den murstensbog, som hovedpersonen Eli render rundt med, det eneste tilbageværende eksemplar af Bibelen. Og Eli er overbevist om, at Gud har fortalt ham at passe på King James-Bibelen for enhver pris.

Selvfølgelig er der andre som vil have fingre i bogen. Blandt andet den lille diktator, Carnegie. Han er klar over, at Bibelen kan være et effektivt middel til at få magt over mennesker. Han vil misbruge Guds åbenbaring til at få mere magt.

Eli er en fascinerende person. Han

minder lidt om en gammeltestamentlig profet/dommer, som har fået pålagt en nærmest umulig opgave af Gud. Vi ser ham i filmen i daglig bøn og bibellæsning. I starten er man lige på nippet til at tro, at Eli repræsenterer Jesus i hans genkomst - men det er der ikke tale om. Eli insisterer på sin mission fra Gud og mumler flere gange "stay on the path" - bliv på den vej, der er udstukket dig.

Eli er ikke en person, der viser nogen nåde. Dem, der griber ud efter bogen, får det at mærke. Sværdet lyner og blodet sprøjter. Her er filmen rå og barsk action helt på linie med andre i genren, sikkert lidt for meget af det gode/onde for de fleste af dette blads læsere.

Instruktørerne (for der er to) leger med et interessant tema, som jeg vil kikke nærmere efter næste gang jeg skal se filmen. I baghovedet kan man tænke lidt over hvilke personer, der er "seende" og hvilke der er "blinde" - Ordet, der skaber mørke og ordet, der giver lys og klarhed. Filmens overrumpende slutning rejser nogle meget interessante spørgsmål. Men at afsløre mere vil være at ødelægge hele filmen.

Kan den anbefales? Vel, hvis du alligevel ser Ringenes Herre, Batman og Avatar - så vil du sikkert også finde god underholdning i The Book of Eli.

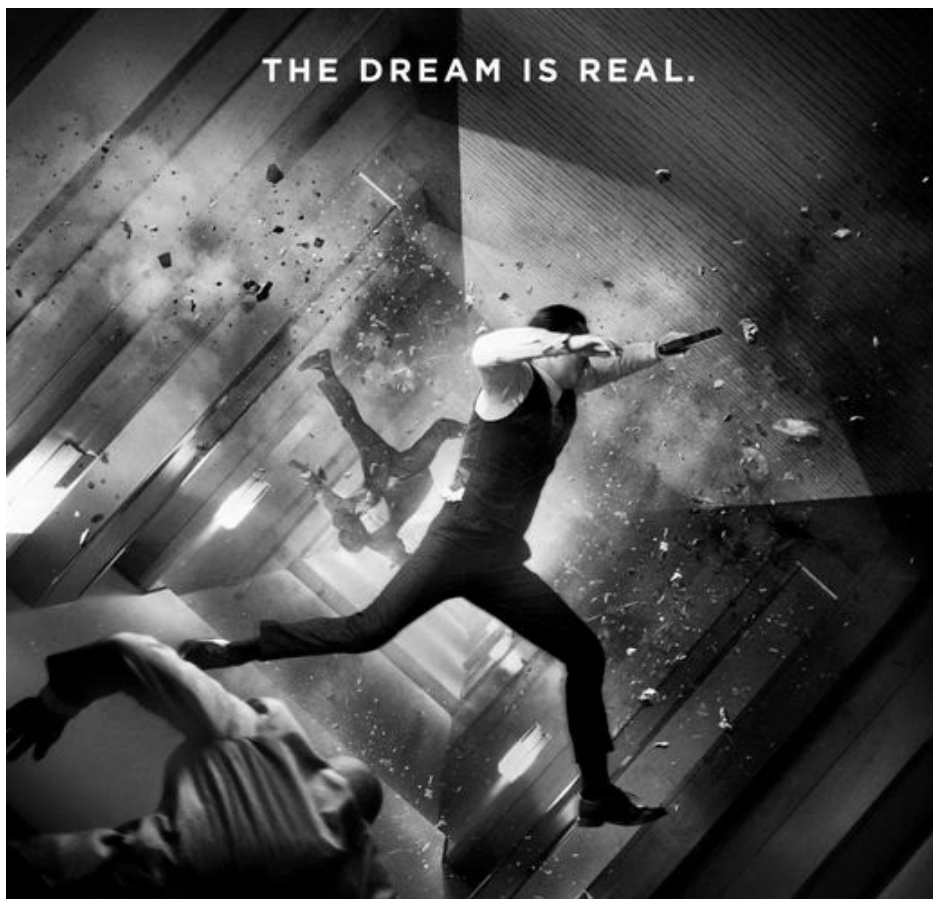
Carsten Thomsen

Inception

Kender du den følelse af at vågne op fra en meget "levende" drøm og kort tid efter være lidt i tvivl om, hvorvidt tingene faktisk er sket eller hvad der var drøm og virkelighed?

Vor underbevidsthed er en underlig størrelse, minder ligger der i årevis slumrende og nogle gange dukker de op i vore drømme - dejlige minder eller frygtelige oplevelser, tvangstanker, besættelser.

Vel, Inception leger med denne grænse mellem drøm og virkelighed. Den forestiller sig en tid, hvor vi via medikamenter og slanger kan koble os sammen og træde ind i hinandens drømme. Inception er titlen - for det handler om en gruppe mennesker, der vil trænge ind i en persons underbevidsthed, mens han drømmer, og placere en ide der - og i denne film er det en ide om, hvad personen skal gøre med sin fars finansimperie, når faderen dør.

Egentlig er det bare afsættet for historien, for mere og mere kommer filmen til at handle om ham, der er drivkraften bag "kuppet" - The Inception. Det er sådan set hans skæbne vi knyttes mest til følelsesmæssigt. Han har sammen med sin kone eksperimenteret med drømmeland i lang tid - så lang tid, at da konen kommer tilbage til virkeligheden slet ikke opfatter den som virkelig, men som en drøm. Og hun begår til sit selvmord - da det er en måde, hvorpå hun tror, hun så vil vågne af drømmen. Denne fortid trænger sig ind i hans drømme. Han kan ikke slippe minderne om hende.

Man skal holde tungen lige i munden for at følge med - da det udspekulerede team trænger ind i en mands drøm - og bevæger sig tre lag ned i hans underbevidsthed - så handlingen foregår pludselig på tre niveauer - der alle er afhængige af hinanden. Vel, det kan ikke rigtig forklares. Det skal ses!!

Har man set The Matrix eller Evigt solskin i et Pletfrit Sind, så har man lidt en ide om, hvad man går ind til i Inception. Og det er samtidig en imponerende flot action-film, der tager vejret fra en flere gange. Inception har været sommerens mest omtalte film - lavet af instruktøren Christopher Nolan, der også har lavet de to seneste Batman-film. Han kan i den

grad sit håndværk.

Mit problem med filmen var, at jeg ikke helt blev involveret i personernes skæbne - det er et stort tankeeksperiment, men historien bliver ikke så vedkommende.

Stopfodret med fantasier

I og for sig er filmen vel en kommentar til den medie- og underholdningskultur, vi befinder os i. At se film handler jo om at træde ind i en fantasiverden og leve sig så meget ind i den, at man ikke kan slippe filmen igen bagefter. Det bliver en fysisk og metafysisk oplevelse, hvor man også kan drømme om filmen bagefter og blive påvirket af det, der foregår på lærredet.

Vi lever i en tid, hvor der er mange muligheder for at træde ind i fantasiverdenen - computerspil, film - og nu 3D for at gøre illusionen endnu mere "virkelig" - vi kan engagere os i mange historier og fortællinger - Flygter vi fra virkeligheden, eller er det kun sund adspredelse? Hvordan påvirker det os? Bliver vi overfodret, så vi har svært ved at engagere os i det "virkelige" liv - der, hvor vor egen fortælling, bliver fortalt?

Inception får en til at stille mange spørgsmål til tilværelsen.

Carsten Thomsen

Af Carsten Thomsen

Den uimodståelige Revolution

- veje til et anderledes liv

Shane Claiborne

Boedal 2008, 200 kr.

Den Uimodståelige Revolution er udfordrende og underholdende - men også til tider frustrerende læsning, hvor jeg har svært ved at følge forfatteren. Der er mange smilies og nb'er i min udgave, men også en del spørgsmålstejn.

Shane Claiborne er blevet kendt i evangelikale kredse i USA. Han er grundlæggeren af et bohème-agtigt kristent kollektiv, der kalder sig Simple Way. Det er sidenhen blevet til en mindre bevægelse af forskellige grupper/fællesskaber, der går under betegnelsen "New Monasticism" (altså en munkeorden i nye lapsede klæder).

Claiborne og hans venner flyttede for nogle år siden ind i et fattigt og socialt belastet byområde i Philadelphia, og her hjælper de med at møde folks behov - alt, ligefra lektiehjælp, til at bygge små grønne områder i asfaltjunglen og hjælpe narkomaner. Han syr selv sit tøj - jo, det kan ses (det er ikke kønt) - han render rundt med dreadlocks og opfordrer flere kristne til et større socialt engagement og en større bevidsthed om at vise evangeliet i handling ved at blive en del af socialt udstødtes hverdag og gøre fælles sag med dem ved at leve en enkelt livsstil, omfavne pacifisme (modstand mod krigen i Irak) og sige nej til materialisme, miljøsvineri og store kirkebygninger.

I forordet skriver Magnus Malm, at bogen ikke stiller os over for Shane Claiborne og hans fantastiske liv, men over for Jesus Kristus. Det er netop det modsatte indtryk jeg får. Her er virkelig meget Claiborne (tilsat lidt Jesus) - og det er helt ok - det er jo en selvbiografisk bog, ikke en teologisk afhandling.

Det er en fortælling om hans egne oplevelser, både som ny kristen i en Willow Creek-kirke (og hans afstandtagen fra mega-churches), hans ophold i Calcutta blandt spedalske til hans rejse til Irak for at sympatisere med ofre for den amerikanske

bomberegning. Det er en bog fyldt med social/kristen/politisk indignation over den megen social ulighed og økonomisk uretfærdighed, der er i verden.

Han skriver blandt andet i et afsnit om den rige mand, der af Jesus blev bedt om at sælge alt:

- I vores kultur, hvor vi skal være så inkluderende og forstående over for søgere, er den store fristelse at nedskrive discipelskabets omkostninger for at tiltrække en større flok. I vores bedste mening ønsker vi ikke at se nogen forlade Jesus, fordi hans kors er så ubekvem. Så vi klipper kløerne på løven en smule, og vi pynter idt på den blodige lidelse, vi også er kaldet til at gå ind i.... Jesus lukker ikke rige mennesker ude; han fortæller dem bare, at deres genfødsel vil komme til at oste dem alt, hvad de har.

Jesu ord om næstekærlighed, om den barmhjertige samaritaner, får kød og blod i Den Uimodståelige Revolution. Claiborne har mange tankevækkende og advarende ting at sige om kirken, der er blevet for verdslig, materialistisk og selvsk.

Claibornes fortælling om, hvordan de hjælper naboer og familier i Philadelphia-ghettoen er meget inspirerende. Han mener det alvorligt og han går helhjertet ind i at forandre sit nærområde. Jeg blev udfordret til at stille spørgsmålstejn ved min egen livsstil. Hvad bruger jeg egentlig penge på? Hvad bruger jeg egentlig min tid på? Bekymrer jeg mig egentlig om de

fattige og de socialt udstødte i Danmark eller i u-lande? Hvor meget barmhjertig samaritaner er der over mit liv?

Politisk agitation?

Så langt, så godt. Jeg har dog nogle problemer med bogen.

Det er som om Claiborne har for mange kasketter på. Hans forståelse af evangeliet bliver tit til politisk aktivisme og politisk protest. Hans "happenings" er mangeartede og han er blevet arresteret flere gange for at forstyrre god ro og orden - som f.eks. at smide en masse en-dollar-sedler ud over Wall Street, hvor USA's børs ligger - ligesom for at forklare folk, at der må en økonomisk omfordeling af værdierne til. Claiborne forklarer at dette er en del af Guds Riges aktiviteter. Og han forklarer hvordan han på republikanernes kongres i 2004 under Bush's tale sad på første række og stod op og tog trøjen af, så han åbenbarede en T-shirt med teksten "Ve de rige og velsignede er de fattige" og så begyndte han at udråbe bibelvers om fattigdom og rigdom. Han blev selvfølgelig hurtigt fjernet - bagefter sagde han, at han ikke var en demonstrant men en profet.

Men er det en del af Guds Riges aktiviteter? Og ville Claiborne lave det samme stunt på demokraternes kongres? (Claiborne stemmer helt klart ikke republikansk!!)

Det er som om, at Claiborne hele tiden underspiller behovet for traditionel mission og evangelisation. Behovet for personlig omvendelse fra synd og fra dom. I stedet sker omvendelsen nærmest automatisk, når mennesker ser Guds Riges "aktiviteter", social nødhjælp eller en protest mod Irak-krigen.

- Jeg kender kun en måde at invitere mennesker til den kristne tro på: Ved at de kan komme og se. Jeg forsøger jo ikke bare at få nogen til at skrive under på nogle læresætninger, men ønsker, at de skal lære kærligheden, nåden og freden at kende i Jesu inkarnation, og nu i kroppens inkarnation, Kristi Kirke. Så hvis nogen bad mig om at introducere dem til Kristus, ville jeg sige: "Kom og se. Lad mig vise dig Jesus i kød og blod." Ind imellem møder vi evangelikale, som spørger os, hvordan vi evangeliserer

mennesker. Jeg plejer så at svare, at vi bringer mennesker som dem selv herhen, så de fattige kan lære dem om Guds rige, og så sender vi dem ud for at fortælle de rige og mægtige, at der er ved at blive skabt en ny måde at leve på i udkanten af samfundet.

Dette citat lyder smukt - og det er det også - men det synes som om, at han bevidst nedtoner behovet for evangelisation - sådan klassisk at fortælle folk de gode nyheder - og de dårlige.

Peter forkyndte jo straks efter Pinsedagen "Omvend jer". Det var hovedbudskabet. (Ligesom Jesus også sagde "Omvend jer, for Himmerriget er nær". Folk var syndere, som havde behov for at vende om og kaste sig ind på Jesus for nåde og tilgivelse.

Det er rigtigt, at kristnes livsstil kan blive en forhindring for evangeliet - men lige meget, hvor meget du viser Jesu kærlighed i verden ved at uddele brød til den fattige, og taler imod krige og lever i fattigdom, så har syndere behov for at høre evangeliet. Romerne 10:14,17: "Hvordan skal de tro på ham, som de ikke har hørt om? Hvordan skal de høre, uden at nogen prædiker? Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord".

Når det er sagt, så har vi også brug for at få understreget Guds Rige som noget "her og nu", noget, som er ved at blive etableret i denne verden, når kristne viser Guds nåde og kærlighed i verden. Det er en dimension af evangeliet, som

Claiborne får leveret med humor og alvor.

Alt i alt er det en udfordrende bog om det at være kristen og kirke i et samfund, hvor vi opsluges af underholdning og materialisme.

Hovedet under Armen
Om vanskelige steder i Bibelen
Hans-Ole Bækgaard
Lohse, 2010, 200 kr.

Vi har alle sammen spørgsmål at stille til Bibelen om noget, vi ikke forstår, noget vi finder mærkeligt, selvmodsigende, foruroligende, oprørende, noget vi har trang til at undsige, og som vi ikke ønsker at rette os over.

Denne bog er om disse ting. 60 spørgsmål, 30 fra Det Gamle Testamente, 30 fra Det nye Testamente bliver behandlet og besvaret i bogen.

Mange slags spørgsmål og flere kategorier af spørgsmål bevares og besvares grundigt, solidt, gudfrygtigt og godt; det er svært at finde lovord nok.

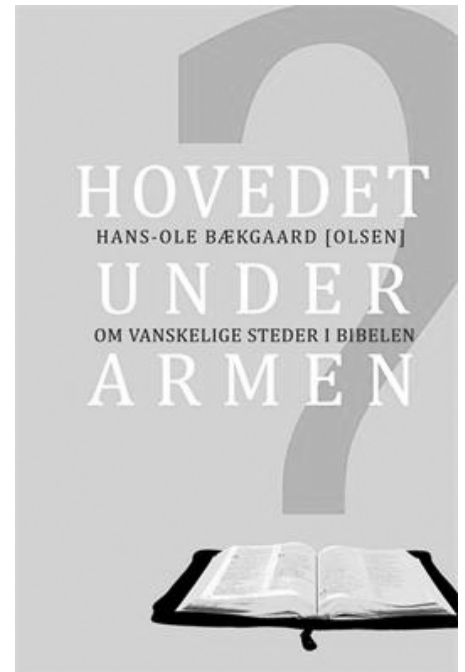
Kun sjældent er anmelderen uenig med forfatteren.

Hans-Ole Bækgaard er en dygtig teolog, en god og engageret forkynner, en overbevist og brændende kristen. Han nærmer sig tillidsfuldt til Bibelen, og han problematiserer ikke troen. Man kan trygt gøre ham til guide og følge hans fodspor.

Og han ike alene bevarer spørgsmålene om de vanskelige bibelsteder, men sætter spørgsmålene ind i en større ramme og bygger sine svar op omkring denne større ramme. På den måde tilfredsstilles ikke alene vor intellektuelle nysgerrighed, men vi får også åndelig, etisk og praktisk hjælp.

Hans-Ole Bækgaard er en af de teologer og præster, vi kan vente os meget af, og som der er grund til at lytte opmærksomt til og med spænding følge med i, hvad der vil komme ud af hans virke, efter at han er vendt tilbage fra Jerusalem, hvor han nogle år har været præst i den danske kirke samtidigt med, at han har arbejdet på sin PHD afhandling.

Vi ikke alene anbefaler bogen på det varmeste, men vil gå så vidt som til at

mene, at det er en bog, du simpelthen må anskaffe dig og læse. Den vil også egne sig til andagtsbog og til studie- og samtalebog i bibelkredse og bibelgrupper.

Louis Nielsen

Løve og Lam
Et studie i H.A.Brorsons forsoningslære
Thomas T. O. Olofson
Kolon, 200 kr.

Bogen er rig på historiske oplysninger. Vi kender H.A.Brorson meget bedre, når vi har læst denne bog. Vi får også vores viden om forsoningslæren udvidet og uddybet, og vi får også en gennemgang af flere af Brorsons salmer, hvor forsoningen er det dominerende tema.

I en tid, som ikke just er kendetegnet ved teologisk refleksion, og hvor korset og den objektive forsoningslære mere og mere skubbes ud og erstattes af en generel tale om lidelse og solidaritet i lidelsen, er det både godt og vigtigt at blive mindet om, hvor vigtig forsoningen er i det kristne evangelium og om hvor stor en plads, den har indtaget i tidligere tiders forkyndelse og lovprisning. Bogen er på 188 sider og indeholder en Brorson biografi, en artikel om luthersk ortodoksi og om pietismen og herrnhutismen. Hoveddelen har to kapitler om det objektive

forsoningsmotiv og to kapitler om det klassiske forsoningsmotiv efterfulgt af to kapitler om Jesus som forsoneren. Så følger to kapitler om forsoningen fra menneskets synsvinkel og to kapitler om forsoning og helliggørelse. Der sluttes med en konklusion.

Bogen analyserer 15 af Brorsons salmer.

Som det fremgår af oversigten kommer vi vidt og grundigt omkring.

Måske er det ikke den slags bøger de fleste tiltrækkes af. Bogen er en bearbejdet udgave af forfatterens teologiske speciale indgivet til det teologiske fakultet ved Københavns Universitet.

Det er godt, at forfatteren har følt sig tilskyndet til at udgive sine studier i en mere almen og tilgængelig form, men man kan frygte, at hvis det ikke var fordi arbejdet var gjort i og med det teologiske speciale, ville en bog som denne aldrig have set dagens lys. Man må også være taknemmelig til forlaget, som har ladet bogen udgive, og ønske den rigtig mange læsere.

Det er trist, at der læses så lidt især af bøger med en kaliber som denne. Men

uden tvivl vil vor tro vinde i indsigt og forståelse, hvis vi læste flere af den slags bøger; vort kristenliv ville også vokse i robusthed og spændstighed og vor forkyndelse ville også højnes derved.

Bogen være varmt anbefalet.

Bibelens bønnebog
En gennemgang af Salmernes Bog
Dietrich Bonhoeffer,
Logos, 100 kr.

Man må ikke forvente med foreliggende bog at finde en egentlig kommentar over Salmernes Bog. Bogen er på kun 87 sider, og må nærmest kaldes en pragtudgave. Men bogen kommer ind på mange af de centrale emner i Salmernes Bog.

Som eksempler har forfatteren valgt Salme 1, 8, 22, 51, 73 og 103, og bogen behandler temaer som: At lære at bede i Jesu navn. Hvem beder i Salmerne?

Gudstjenesten og Salmerne. Og bibelske temaer som Skabelsen, Loven, Frelsehistorien, Messias, Kirken, Livet, Lidelsen,

Skylden, Fjenderne, Endetiden, Bøn om livets Ånd og Morgenbønnens velsignelse har hver deres overskrift, men gennemgangen er kort, ultrakort, men ramt i plet. Bogen kan varmt anbefales, også som gaveide.

Kristent Perspektiv - nu kun tre gange om året!

Endnu engang beklager vi, at vi er så sent ude med bladet. Vi har det seneste års tid eller længere haltet bagefter og erkender nu, at det bliver vanskeligt i fremtiden at få fire numre ud hvert år.

Så fra 2011 ændrer vi iøvrigt udgivelseshyppigheden til tre numre om året. Hvert nummer vil til gengæld blive fire sider længere. Vi gør det også dels fordi vi sparer porto ved det, og portoen stiger kraftigt næste år.

Vi håber på læsernes forståelse og overbærenhed. Ved denne ændring håber vi også at kunne dæmme op for forsinkelserne i udgivelsen af bladet.

Næste nr. udkommer i slutningen af januar (nr. 4 - 2010). 1. nummer af årgang 2011 skulle udkomme senest 15.april, 2. nummer senest 15.august og 3. nummer senest 15.december.

Med venlig hilsen
Redaktionen.

Hvem kan velsigne?

Debatten om homofile

Af Louis Nielsen

Flere og flere opfatter kirken som stedet, hvor homofile par kan gå hen og hvor de uden videre har ret til at få Guds velsignelse af deres forhold/ægteskab.

Kirken opfattes nærmest som en velsignelsesanstalt; man har krav på velsignelsen, kirkens metier er at velsigne, sådan som filosofen Heine sagde, at det var Guds metier at tilgive.

Det er en forkrøblet og forvirret tankegang, der har sneget sig ind her, og den rejser mange spørgsmål om Guds forhold til os.

Hvad er det for en gud, vi har med at gøre, som vi mener at kunne kommandere med? Har denne gud overhovedet noget slægtskab med Bibelens Gud. Er denne Gud ikke snarere en projektion af vore følelser og født og båret af tidsånden? Tror vi, at Guds velsignelse er en menneskeret enhver, kan have krav på, uanset hans eller hendes forhold til Gud? For at kunne tro det må der være sket ikke så få afsporinger undervejs; vi vil prøve på, om vi kan finde tilbage til nogle af dem.

Det er sandt, at under skabelsens og Guds forsyns nåde (den almindelige nåde) er alle mennesker velsignede. Alle er vi afhængige af Gud, og alt, hvad der kommer til os af godt, kommer fra ham og beror på hans velsignelse af vore liv, og det om vi erkender det eller ej, siger Ham tak for det eller ej (Rom 1:20-23).

Men vi står også alle til ansvar overfor

Gud. Se f.eks. den illustrative historie om den unge kong Belshazzar i Daniel 5. Til ham siger Daniel: "Men du hans søn (Nebukadnesdars søn) har ikke ydmyget dit hjerte, selv om du vidste alt dette" (vers 22). Alle skal vi en dag fremstilles for Guds domstol for at gøre regnskab, for der kommer en dag, "da Gud vil dømme jorderig med retfærdighed ved en mand (Jesus Kristus), som han har bestemt dertil" (ApG 17:31).

Der er meget, som Bibelen kalder synd, og som er under Guds dom, men som kristne er vi ikke sat til at dømme, dem som er udenfor kirkens fællesskab. "Dem vil Gud dømme", siger Paulus (1 Kor 5:11-12). Heller ikke skal vi trække os tilbage fra menneskeligt fællesskab med mennesker, heller ikke når vi ikke kan bifalde deres liv (1 Kor 5:9 ff.).

Det er ikke vores ansvar, hvordan mennesker lever deres liv. Vi skylder dem at give dem evangeliet, men det må ikke forveksles med at moralisere for dem. Vi alle skyldige overfor Gud; også om os gælder det, at der er "Der er ingen retfærdig, ikke en eneste" (Rom 3:10), også "vor mund er lukket" og også vi "står strafskyldig ind for Gud (Rom 3:19)". Kun Guds "uforskyldte nåde ved forløsningen i Kristus Jesus" (Rom 3:23) kan ændre og har ændret på det; se også Ef 2:1 ff; 1 Tim 1:15; Tit 3:3-7.

Guds vrede mod al synd

Bibelen vidner om en Guds vrede, som er rettet mod al synd og ugudelighed hos mennesker (Rom 1:18; Ef 2:3; 5:6; 1 Thes 5:9-10; 2 Thes 1:5 ff.; 2:11). Fra den vrede er den, som tror på Jesus, frelst ved, at Jesus døde for os og tog vreden, dommen og straffen på sig.

Guds vrede er virkelig. Men Gud er også "sen til vrede", og han er ikke bestandig vred. Vrede er ikke en del af Guds natur, men en følge af syndefaldet, af menneskets oprør, undertrykkelse af sandheden, ødelæggelse af medskabningen, uretfærdighed og ondskab.

Gud holder sin vrede tilbage, men hans vrede er ofte skjult og virker på den måde, at Gud giver mennesker hen til at følge den vej og den kurs, de har lagt for deres liv og følge det til den bitre ende. Det er der flere eksempler på i Guds handlen med sit eget folk, Israel, og det siges direkte i Det Nye Testamente (Rom 1:24 ff.; Åb 22:11 ff.).

Bibelen har det ikke med at graduere synd, for al synd er alvorlig. "Synd er lovbrud" (1 Joh 3:4), brud på Guds hellige lov. Dens løn er døden (Rom 6:23). Nogle synder er samfundsmæssigt mere alvorlige end andre (se f.eks. Matt 18:6 ff.; 1 Kor 3:17; Gal. 1:8-9; 5:12; 1 Tim 5:24; 1 Joh 5:16). I den henseende kan vi måske graduere synd. Men vi må aldrig glemme "bjælken i vort eget øje" (Matt 7:5), og vi må ikke overhøre

advarslen i Jesu ord til os, når han spørger os “Mener I, at de var større syndere end andre?” eller “Mener I, at de var mere skyldige end andre?” (Luk 13:1-5), og også i dag gælder hans advarsel: “Hvis I ikke omvender jer, skal I alle omkomme ligesom de”.

Lad os understrege, at vi ikke har problemer med at anerkende homoseksuelle som mennesker. Vi har heller ikke problemer med at anerkende homoseksuelle kristne som brødre og søstre i Kristus og med at have fuldt fællesskab med dem.

Hvor betænkelighederne melder sig, og hvor vi må stå af, er, når homoseksuel tilbøjelighed realiseres i homoseksuelt samliv. Det er her det bliver rigtigt svært, og hvor vi mærker en konflikt i vore hjerter. For hvorfor skal det være sådan? Hvorfor må den homoseksuelle ikke følge sine instinkter på samme måde som den heteroseksuelle må?

Men er det nu rigtigt set fra et bibelsk perspektiv, at den heteroseksuelle er fri til at følge sine lyster og instinkter? Er ikke også den heteroseksuelle under Guds Ånds disciplin, og er der ikke ting, han og hun kunne have lyst til, som må lægges ned i lydighed mod Herrens bud? Er Skriften ikke meget detaljeret i dets formaninger til os, hvad netop ægteskab og samliv angår? Sandheden er jo, at hvad enten vi er heteroseksuelle eller homoseksuelle, er vi som kristne under Kristi herredømme; vi ejer ikke os selv, men vore legemer tilhører Kristus, og derfor kan vi ikke bruge dem bare som det lyster os (se 1 Kor 6:12-20).

Kun homoseksuelle kristne

Vi taler her udelukkende om kristne, og vi taler om kristne indenfor en nytestamentlige definitionsramme og ikke om “kristne” som omfattende enhver, som er barnedøbt eller ikke ligefrem tilhænger af en anden religion.

Hvordan vi end med tiden er kommet til at se på det, kan vi ikke komme udenom, at Det Nye Testamente skelner mellem dem, der “står udenfor” og dem der “er indenfor” (1 Kor 5:12), mellem dem, som er “i Kristus” og dem, der ikke er det, mellem dem, som er “Guds børn”, og dem, der ikke er det, mellem de, som er gået ind i Guds rige og er “rigets børn” og dem, der ikke er det.

Det er dem indenfor, som vedkommer

Folketinget kan ikke være kirkens hovede

os. Dem udenfor har vi ingen myndighed over, og vi kan ikke forvente af dem, at de skulle føle sig forpligtet af Jesu lære eller af de normer, der gælder i kirken.

Problemet i hele debatten om kirkens inddragelse i det sekulære samfunds projekt med at ligestille (i ligerettens hellige navn) homofilt og lesbisk samliv med ægteskab er, at kirken i vort land er så meget en del af samfundet, at kirken næsten er tvunget til at følges med samfundet. Men gør kirken det, kan den ikke være Jesu Kristi kirke. For i kirken er Jesus Kristus hovedet, og kun han. Han og han alene bærer kronen. Det gør han også i verden, men det er ikke en synlig virkelighed endnu, men bliver det først ved hans genkomst (se Ef 1:19-23; Fil 2:9-11; Matt 28:19; Joh 17:2; Heb 2:8 ff.).

Folketinget kan ikke være kirkens hovede, og hvad Folketinget vedtager kan ikke være lov i kirken.

Hvis samfundet vil anerkende homofilt samliv på linje med ægteskab mellem mand og kvinde, bliver det samfundets sag og ansvar, som vi ganske vist som kirke profetisk må advare imod, fordi det går Guds skabelsesordning imod og vil nedkalde Guds dom og vrede, men vi vil ikke kunne hindre det.

Men når samfundet så yderligere vil tvinge kirken til at følge trop og tvinge kirken til at være ceremonimester og ved et ritual og en velsignelseshandling stå inde for sådanne forhold, så må kirken stå af og sige nej.

Ellers er den illoyal over for sin Konge og Herre, og illoyalitet på det plan truer kirken med, at den bliver “overladt til sig selv” og ophører med at være kirke, at lysestagen flyttes og slukkes (Åb 2 & 3).

Det er der flere i kirken som lider tungt under, og disse må vi støtte med

dyb sympati og med vore bønner. Men det fortvivlede i situationen er, at det er der endnu flere, som ikke anerkender, heriblandt kirkens ledelse og ikke så få teologer. Det er her, vi må undre os og spørge, hvordan det kan gå til, at vi er blevet bragt så langt ud på så kort tid.

Homoseksuelle og synd

Bibelen forholder sig særdeles afvisende (og fordømmende) overfor homoseksuel praksis. Moseloven fastsætter dødsstraf for det. Bibelen beretter om homoseksuelle udskjelser både udenfor (1 Mos 19: 4 ff.) og indenfor Israel (Dom 19) og også om den forfærdelige dom, som blev følgen af det. Paulus beskriver hedningeverdenens åndelige og moralske forfald i Romerbrevet 1:18 ff.

Herimellem skriver han, at “Gud prigav dem til vanærende lidenskaber: Deres kvinder udskiftede den naturlige omgang med den naturstridige, og ligeså opgav mændene den naturlige omgang med kvinden og optændtes af deres begær efter hinanden; mænd levede skamløst med mænd og pådrog sig dermed den straf for deres vildfarelse, som de fortjente” (vers 26-27).

Til menigheden i Korinth skriver han: “Ved I ikke, at uretfærdige ikke skal arve Guds rige? Far ikke vild! Hverken utugtige eller afgudsdyrkere eller ægteskabsbrydere eller mænd, der ligger i med mænd, eller tyve eller griske mennesker, ingen drukkenbolte, ingen spottere, ingen røvere skal arve Guds rige. Sådant var nogle af jer engang, men I blev vasket rene, I blev helliget, I blev gjort retfærdige ved Herren Jesu Kristi navn og ved vor Guds Ånd” (1 Kor 6:9-11).

Syndere - også de som konkret nævnes her - er ikke forment adgang til Guds rige, hvis de tager imod syndernes forladelse ved Guds nåde ved troen på og overgivelsen til Jesus Kristus, men man vil ikke som kristen kunne fortsætte i det samme liv, som om ingen ting er hændt. Der er et før og et efter i enhver sand kristens livshistorie. Troen på Jesus Kristus sætter et skæl, den gør en forskel, en afgørende forskel.

På forskellig måde har man forsøgt at komme udenom disse bibeludsagn, bløde op på dem, mildne dem, omfortolke dem, men uden nogen overbevisende effekt. Teologisk har man også søgt at

lægge afstand til dem ved at hævde, at de er tidstypiske og midlertidige og ikke en del af Bibelens budskab som sådan, men åbne for ændringer, ja ligefrem ophævelse i takt med, at vi som mennesker er blevet klogere på mennesker og vor tolkning af, hvad kristendom er.

Tale om synd nedtonet

Det humanistiske, darwinistiske, biologiske, psykologiske og terapeutiske menneskesyn har også vundet mere og mere indpas i kirken. Kirken taler ikke så meget mere om synd og frelse, om Guds vrede og dom og om fortabelse.

Gud bare accepterer os som vi er, "han tror på dig" siges det igen og igen af mange præster og fra mange prædikestole. Ligeværd, ligestilling, menneskers frie valg og frigørelse fra al myndighed og autoritet præger holdningerne udenfor som indenfor kirken. Seksuel orientering ligger i generne, er noget medfødt; skal en homoseksuel blive et helt menneske, må han og hun have frihed til at realisere sig selv, dvs. give sig hen til en partner af samme køn.

Med de holdninger, vi vokser op med i dag, er det utroligt svært for både den enkelte kristen at gå imod strømmen, og gør man det, må man være beredt på at få mange stærke skældsord rettet mod sig. Desperat leder vi efter kompromisser og opgiver at kæmpe, og til sidst har vi ikke alene forsonet os med det herskende menneskesyn, men har gjort det til vort eget. Her befinder vi os i dag. Nu vil kirken gerne aktivt medvirke til at befordre homofile samliv og hjælpe dem på vej, endda hjælpe dem til Guds velsignelse.

To fløje i kirken

Det mærkelige er, at kun få spørger om, hvad Guds velsignelse mon er for en størrelse, og hvor Gud er i velsigneshandlingen. Kan Gud gå imod sit eget ord, kan han mene noget i dag, han ikke mente i går, har han udstedt en blankocheck til os, som stiller hans velsignelse til rådighed for os til fri uddeling efter behag? Hvorfor bliver disse spørgsmål ikke stillet? Tror vi, at vi bestemmer over Gud. Er også vores gudssyn blevet forvansket?

Det sidste spørgsmål er der grund til at bore dybere i. Det går uden videre an at

hævde at flere teologer og præster i dag for længst har afskrevet, at kristendommen er en åbenbaringsreligion, som hviler på den klare forudsætning, at Gud er Skaberen, historiens Gud, den evige, almægtige, alvidende, enerådende Gud. Kristendommen står og falder med, at det er sandt. Uden det er vi efterladt i mørke om Gud, idet Gud kun lader sig kende gennem det, han har valgt at tilkendegive om sig selv for os.

Henrik Højlund, Jens Ole Christensen og andre har ret i deres iagttagelse, at kirken i dag rummer to fløje, en, som betragter kristendommen som en menneskelig, social konstruktion, som derfor også må redefineres i forhold til som menneskers værdinormer ændrer sig og en, som holder fast ved, at kristendommen er noget overleveret, som skal kommunikeres uforandret fra generation til generation.

For den første fløj er Bibelen nok en vigtig bog, men først og fremmest en bog, hvis meninger må tolkes i forhold til omgivelsernes omskiftelige kultur, for den anden fløj er Bibelen Guds Ord, og er det helt bogstaveligt og absolut, ikke blot i en metaforisk betydning. For den gælder fortsat det reformatoriske princip udtrykt ved ordene sola scriptura, Skriften alene. Det er indlysende, at der ikke kan bygges bro over den kløft. Vedtages forslaget om at stille ægteskab og registreret partnerskab lige vil det være kirkesplittende.

Kristen etik er ikke en biting

Overfor det er det blevet gjort gældende, at kirkens bekendelse kun insisterer på, at man skal være enige om evangeliet og om sakramenternes betydning og forvaltning. Man vil altså sagtens kunne være en enhedskirke, selvom man har et divergerende syn på spørgsmålet om sidestilling mellem ægteskab og registreret partnerskab.

Men noget virkelig farligt er ved at snige sig ind i kirkerne med dette sidste argument, som også har frikirkelige fortalere. At evangeliet står centralt i kirkens forkyndelse er vi ikke uenige om. Men vi vil hævde, at det går imod Det Nye Testamente, hvis kristent etik opfattes som en biting, som principielt kan adskilles fra den ramme, hvori evangeliet er optaget og udfolder sit liv. Det er ikke apostolsk kristendom og

bliver det aldrig.

Tro og liv, tro og gerninger, nåde og sandhed og så fremdeles går altid hånd i hånd i sand kristendom. Apostlenes breve, ikke mindst Paulus' reduceres til en absurditet, hvis det ikke fastholdes. Overlagt synd i det kristne liv og i den kristne menighed omgås Det Nye Testamente altid med stor alvor.

Paulus advarer os endda om, at vi kan miste vor arv, miste Guds rige, hvis vi hengiver os til et liv, der nedkalder Guds vrede, og han advarer os om, at også for Guds folk gælder det, at "Gud lader sig ikke spotte", og at vi, hvis vi giver os hen til "kødets gerninger" skal være advaret om, at det kan blive vor død. Virkeligt alvorlige ting står på spil her.

Hjælp at hente

Til sidst er det os magtpåliggende at få sagt, at denne artikel skal opfattes som et opgør med kristne og med kirker, som er i oprør mod Guds skabelsesorden (se advarslen i Åb 11:18), ikke mod brødre og søstre i Kristus, som hos sig har en drift hen imod personer af samme køn som dem selv. Alle kender vi til at bære på et eller andet, som vi helst vil være foruden. "Vi og hele skabningen sukker endnu og vander os sammen" (Rom 8:22-23), og "længes efter barnekår, vort legemes forløsning".

For nogle er det det ene, for andre er det en homofil disposition og trang. Vi ved godt, at i dag ser man accepterende på det og at ens omgivelser opmuntrer en til "at komme ud af skabet".

For den kristne er det som så mange andre lidenskaber og fristelser, vi bærer med os, en del af den tunge arv, vi som faldne syndere, har taget med os fra fædrene (se 1 Pet 1:17 ff. Men en arv, som vi kan opleve hjælp fra ved den forløsning, som er i Kristus og i hans kostelige blod. Hvordan så forløsningen vil virke i den enkeltes liv, kan der være forskel på. Nogle vil behøve hjælp fra andre, nogle vil kæmpe sin kamp ud alene med Gud. Men under alle omstændigheder kommer Gud enhver, som søger hjælp hos Ham, imøde med nåde, tilgivelse, hjælp og fred, og vil herigennem - og ikke ved partnerskab - opleve sig velsignet af Gud, endda rigt velsignet (se Es 56:3 ff).

Emeth møder Aslan

Hvem lukkes ind i Himlen?

Kan mennesker blive frelst uden om Jesus?

Vi har trukket det ud, så længe vi har kunnet, men nu kan vi ikke trække det ud længere. Dette er stedet, hvor Lewis fremsætter et af sine mere kontroversielle synspunkter, her om hvem der ultimativt lukkes ind i Guds evige rige.

Er det tænkeligt, at en yngling som Emeth, en calormer, og en, som har ønsket at lyde Tash, kan være mellem dem, som bydes velkommen i Aslans evige rige?

Bedømt ud fra et ortodokst evangelikalt synspunkt er vi ikke i tvivl om, at svaret er nej. Kunne vi så ikke lade det blive ved det og lade det ligge? Lewis ser fejl i nogen ting, og dette er så en af de ting, han så fejl på. Og han har jo givet os så meget godt, at vi nemt kan bære over med ham og gå videre til noget, vi er enige med ham i.

Sådan kunne vi jo afgøre sagen, men det er åbenbart en vigtig ting for ham, så helt fair over for ham vil det jo ikke være bare let og elegant at vige uden om. Så kan vi heller ikke selv slippe det helt.

Det er et svært spørgsmål, som der næppe kan svares helt på på denne side af evighedens dag. Svaret kan aldrig gives med en sådan sikkerhed, at det kan optages i en troslære. Der er nogen ting, vi ved, men der er også andre ting, om hvilke vi må må sige: Gud alene ved det, og Gud alene afgør det.

Vi husker Emeth tidligere i fortællingen som en tapper kriger. Han er calormer, altså en af Narnias bitre fjender. Calormen er i alle henseender modstykket til Narnia, og der findes ingen måde, hvor de to kan bringes sammen. De står til hinanden som lys til mørke. Sådan også med Aslan og Tash. Aben havde bragt dem sammen og havde talt om Tashlan, men det var et led i den nedrige strategi, som anslår tonen i det definitive opgør mellem frihed og trældom, sandhed og løgn. Emeth havde været i oprør over denne løgnens

Kommentar til kapitel 14 og 15 i C. S. Lewis' Narnia-bog "Det Sidste Slag".

Af Louis Nielsen

forførelse.

Men - og det er den store overraskelse - lige her, hvor Narnia og hele verden er gået under, og hvor vi er i mellemlandet mellem den gamle verden og Aslans evige rige, møder vi Emeth som en af dem, der gået ind ad porten og nu er i blandt dem, som for altid hører Aslan til.

Vore narniske venner er overrasket over at møde ham her, men de forholder sig venligt overfor ham og anser ham ikke for en fjende, kong Peter kalder ham ligefrem "Min ven". Nu brænder de af iver efter at høre hans historie.

Her følger et brudstykke af Emeths beretning:

"Jeg gik et sted mellem græs og blomster og alskens skønne og forunderlige træer, indtil jeg i en snæver kløft mellem to klipper mødte en kæmpe stor løve.

Den var hurtig som en struds og stor som en elefant; dens pels var som det pureste guld, og dens øjne så klare som flydende guld i en smeltedigel. Den var mere frygtindgydende end Det flammende Bjerg ved Lagour og overgik i skønhed alt andet i verden, som en blomstrende rose overgår ørkenens sand.

Så kastede jeg mig i støvet for dens fødder og tænkte, at min sidste time var inde, for denne løve (som er al ære værd) ville vide, at jeg hele mit liv har tjent Tash og ikke den. Ikke desto mindre er det bedre at se denne løve og dø end at være mogul af hele verden og leve uden at have set den.

Men den prægtige løve bøjede sit gyldne hoved og berørte min pande med sin tunge og sagde: "Vær velkommen, min søn." Men jeg sagde: "Ak, herre, jeg er ikke din søn, men Tashs tjener."

Han svarede: "Mit barn, alt, hvad du har gjort for Tash, har du i mine øjne gjort for mig."

Så overvandt min store trang til oplysning og forståelse min frygt, og jeg spurgte den prægtige løve: "Herre, er det da sandt, som aben sagde, at du og Tash er den samme?"

Løven knurrede, så jorden skælvede (men hans vrede var ikke rettet mod mig), og sagde: "Det er ikke sandt. Det er ikke fordi han og jeg er ét, men fordi vi er modsætninger, at jeg siger, at det du har gjort for ham, har du også gjort for mig. For han og jeg er så forskellige, at intet der er gjort i ondskab, kan gøres for mig, og intet, der er gjort af et godt hjerte, kan gøres for ham. Så hvis noget menneske sværger ved Tash og holder sit løfte for løftets skyld, er det ved mig han i virkeligheden har svoret, hvad enten han ved det eller ej, og det er mig, der belønner ham. Og hvis nogen gør en ond gerning i mit navn, så er det Tash, han tjener, selv om han siger navnet Aslan,

og det er Tash, der tager imod hans tjeneste. Forstår du det, mit barn?"

Jeg sagde: "Herre, du ved, hvor meget jeg forstår." Men jeg sagde også (for sandheden pressede sig på): "Og dog har jeg hele mit liv søgt at tjene Tash". "Mit kære barn," sagde den prægtige løve, "medmindre det var mig, du søgte at tjene, kunne du ikke gøre det så længe og så oprigtigt. For alle finder, hvad de oprigtigt søger".

Aslan er ikke Tash

Denne beskrivelse i "Det sidste Slag" er blandt de smukkeste i bogen. Af dem er der iøvrigt ikke så få. Alene den måde Aslan er beskrevet på griber os om hjerterødderne, og når vi overfører det på Ham, som Aslan afbilder, så fyldes vi af stolthed over vor "store Frelser og Gud", af glæde over alt det, Han er for os. Vi fyldes af en dyb trang til at falde ned for Ham og tilbede Ham af hele vort hjerte, sjæl og sind. Alene Lewis' brug af adjektiver taler sit eget sprog.

Før vi begiver os ind på det teologisk problematiske i dette afsnit, så lad os glæde os over den uforbeholdne hyldest til Herren Jesus Kristus og den solide kærlighed til Ham, som citatet også lægger for dagen.

Lad os også læse det i den ånd, det utvivlsomt er skrevet, lad os undgå at læse noget ind i det, som ikke står der, og lad os omhyggeligt lægge mærke til, hvad der står. Det vil hjælpe meget.

Først skal vi lægge mærke til, at Lewis ikke gør sig skyldig i en synkretistisk sammenblanding af kristendommen (evangeliet) med andre religioner som om, at det handler om den samme sag og derfor kan komme ud på et. Netop det tager han skarp afstand fra.

Der er kun Aslan (kun Jesus Kristus), og Tash og Aslan er ikke den samme, tværtimod er de absolutte modsætninger. Aslan bliver ligefrem vred og knurrer, så jorden skælver derved, da Emeth nævner for ham, at aben havde fortalt folk, at "du og Tash er den samme".

Kan det fortælles stærkere, at Aslan er den Ene og den suveræne, som kan sætte kloden i bevægelse og som klodens liv afhænger af. Lewis er helt på bølgelængde med Paulus og ville med glæde have gentaget med ham, at "for os (os kristne) er der kun én Herre, Jesus Kristus; ved ham er alle ting, og vi ved ham" (1 Kor 8:6).

Intet godt fra Tash

For Lewis kan godhed og ondskab ikke forliges. Et menneske, der som Emeth konsekvent har holdt fast ved sin troskab og sin oprigtighed, og som ikke har kunnet affinde sig med løgn og fortællelser og har holdt fast ved sin kærlighed til Tash, har ganske vidst dyrket den forkerte Gud, fordi han ikke har vidst bedre, men i virkelighedens og sandhedens verden kan intet godt komme fra Tash, men må hidrøre fra Aslan, lige så lidt som noget ondt kan komme fra Aslan, men må komme fra Tash.

Derfor gælder det omvendte også, at "hvis nogen gør en ond gerning i mit navn, så er det Tash han tjener, selv om han siger navnet Aslan, og det er Tash, der tager imod hans tjeneste".

"Tash" må vi nok mere forstå som et navn for djævelen, Satan, dæmonens fyrste, løgnens fader, ham "som har været en morder fra begyndelsen" (Joh 8:44) end som en bestemt afgud.

Det Gamle Testamente nævner forskellige afguder, men forholder sig ikke på et teoretisk plan til, om de har nogen reel eksistens eller ikke, selvom det er meget tydeligt, at for en profet som Esajas er alle afguder døde, ting formede ved menneskers snilde og kunnen.

Men for Israel er der kun en Gud, Jahve, og han er så vældig, at han reducerer alle guder til et nul, et ingenting. Det Nye Testamente tilskriver ikke nogen afgud nogen reel eksistens, men regner dem for forførende og dæmoniske ånders værk (se 1 Kor 10:19 ff.). Vi må opfatte Tash i Lewis' Narniakronike på lignende vis.

"Gud er lys, og der er intet mørke i Ham" siger Johannes (1 Joh 1:5). Om Jesus, Logos, det evige Guds ord, siges, at "i ham var liv, og livet var menneskers

lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket greb det ikke" (Joh 1:4-5). Paulus siger: "Hvad har retfærdighed med lovløshed at gøre, eller hvad har lys til fælles med mørke? Hvordan kan Kristus og Beliar stemme overens, eller hvordan kan en troende og en vantro have lod og del med en vantro? Hvilken sammenhæng er der mellem Guds tempel og afguderne?" (2 Kor 6:14-16).

Måske er Lewis en anelse for direkte i det udsagn, han lægger Aslan i munden? Det kan nogen måske synes. Men så bør vi heller ikke glemme, at det ikke er et teologisk essay, han skriver, men et eventyr. Det giver ham noget mere frihed, og vi har også set, at det, Aslan her siger, lægger sig meget op ad, hvad Bibelen siger, og godt kunne tænkes lagt i munden på Jesus Kristus.

Ondskab skal dømmes

Som kristne må vi altid lægge afstand til det onde og til den Onde. I trosbekendelsen begynder vi med en forsagelse. Vi beder og bekender: "Vi forsager Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen". Jesus lærte os at bede: "Led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde" eller måske snarere "Den Onde". "Brødre!" siger Paulus: "Vær ikke børn i klogskab! I ondskab skal I være små, men ikke i kundskab" (1 Kor 14:20).

Jesus Kristus er "det sande lys, som oplyser hvert menneske". I ham er der kun sandhed og ingen løgn, i Ham finder vi kun lys og intet mørke; i ham finder vi kun godhed og ingen ondskab, hos ham er kun trofasthed og ingen troløshed, kun liv og ingen død. "Vi er modsætninger", (jeg og Tash) siger Aslan til Emeth, og det er vi i absolut forstand, intet godt kommer fra Tash, men fra mig, intet ondt kommer fra mig, men fra Tash.

På den dag, hvor "Gud dømmer det, som skjuler sig i mennesker", sker det, siger Paulus, "efter mit evangelium", og Gud "vil gengælde enhver efter hans gerninger: Dem, der søger herlighed og ære og uforgængelighed ved udholdende at gøre det gode, vil han gengælde med evigt liv; og over dem, der søger deres eget og er ulydige mod sandheden, men lydige mod uretten, kommer vrede og harme. Nød og angst rammer hvert menneske, som gør det onde, både jøde

først og græker; herlighed og ære og fred får enhver, som gør det gode, både jøde først, og græker. For Gud gør ikke forskel på nogen” (Rom 2:6-11). Kunne det ikke tænkes, at Lewis har formet sine ord efter de her ord?

Med hensyn til dommen på den yderste dag ved vi, at det ikke er os, der kommer til at dømmes. Den populære forestilling om Sankt Peter, som sidder ved porten til Himmeriget og afgør, hvem der kommer ind og hvem, der ikke kommer ind, er mere en nyte, som vittighedsmagere gør brug af, end seriøs teologi, også selvom den kan hente en vis teologisk støtte i Den romersk Katolske kirkes krav om at sidde inde med Himmerigets nøgler.

Frelse kun i Jesu navn

Jesus siger utvetydigt, at Faderen har “overdraget hele dommen til Sønnen, for at alle skal ære Sønnen, ligesom de ærer Faderen” (Joh 5:23). I samme åndedrag siger Jesus også, at “den der hører hans ord og tror Ham, som har sendt mig, har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet”.

Nogle vers senere hedder det, at “den time kommer, da alle de, der er i gravene, skal høre hans røst og gå ud af dem - de, der har øvet det gode, for at opstå til liv, men de, der har gjort det onde, for at opstå til dom” (vers 28).

Vi er vel ikke i tvivl om, at Jesus med “de, som er gravene” bl.a. tænker på alle dem, som er døde i gammeltestamentlig tidsalder, og eftersom perspektivet nu er universelt og ikke kun handler om Israel, så alle døde i det hele taget.

Nogle af dem, siger Jesus vil opstå til liv, andre til dom og død. Kriteriet for at stå op til liv er at “have øvet det gode”, kriteriet for at opstå til dom ligeledes at “have gjort det onde”. Ingen af dem, Jesus taler om, kan have kendt Jesus, ikke sådan personligt i hvert fald. Men det gode har været her og har sat sine spor for alle mennesker til at se og har også stillet dem over for et valg, et valg, som i virkeligheden har været et valg for eller imod Jesus.

Det vil vi også kunne overføre på Emeth og hans situation, og gør vi det, er vi ikke langt fra det, vi lige har skildret. Lewis rammer i virkeligheden ikke så meget ved siden af, hvis han

overhovedet gør det, så fra evangelikal side - sådan ser det i hvert fald ud for mig - har vi ikke så meget at bebrejde ham. Han siger ikke noget, som er meget forskelligt fra Det Nye Testamente.

For stadig gælder det - også hos Lewis - at ingen bliver frelst uden ved Jesus Kristus, og ingen kommer ind i Himmelen uden Ham. Han er også i Narniafortællingen det eneste navn givet til menneskers frelse; forskellen - hvis der da er en forskel - er, at frelsen har fået en større operationsbredde og kan være virksom, hvor Jesu navn ikke er blevet forkyndt, og hvor det menneske, som det handler om, endda har tilbudt en anden Gud, men under det navn alligevel har tilbudt den ene sande Gud og den ene sande Frelser.

Det kan nok være svært for os at tilegne os, og uden problemer er det ikke, men umuligt er det heller ikke. Det kan bare aldrig blive kirken officielle forkyndelse, hverken i vor kultur eller i nogen anden. Men derfor kan vi godt have det som et lønligt, men dybt personligt håb, at de, som bliver frelst, må blive langt flere end de, som bliver fordømt, og at der blandt de frelste også må være mange, som måske aldrig har hørt om Jesu navn, men som dog alligevel så lyset og fulgte det.

Vide det kan vi ikke, men have det som et håb kan vi vel. Men om det er sandt og opfyldes må helt blive Guds sag. Nærmere kan jeg ikke komme, og længere tør jeg ikke bevæge mig.

Min faders velsignede

Som afrunding på denne diskussion kan vi også tænke over, hvad den overraskende lignelse om verdensdommen i Matt 25:31-46 mon betyder? Hvem er de, som Jesus i lignelsens første halvdel kalder “min faders velsignede”, skønt de ifølge deres eget udsagn aldrig har mødt ham eller set ham? (vers 34-40).

Når Lewis lader netop Emeth, en calormer, en fremmed sige: “Ikke desto mindre er det bedre at se denne løve og dø end at være mogul af hele verden og leve uden at have set den”, så gør han os gamle kristne flove og skamfulde over os selv.

For hvordan er det nu med os? Betyder Jesus Kristus også så meget for os? og vel og mærke Jesus Kristus som han er i sig selv uden overhovedet at tage

det med, hvad han er for os, og hvad han har gjort for os, så meget, at bare det at have set ham overgår i rigdom og betydning det at være den mægtigste på jorden? Jesus Kristus tager i sin storhed og pragt glansen fra alt andet, og det er ligesom, at det aldrig får det tilbage igen.

Emeth kaster sig i støvet for Aslan forventende, at hans sidste time var kommet. Men “den store prægtige løve bøjede sit gyldne hoved og berørte min pande med sin tunge og sagde: “Vær velkommen, min søn.”

Lina Sandell har skrevet sangen “Bryd ud min sjæl, med glædeslyd”. Vi vil lade vor artikel klinge ud med de tre første strofer af denne sang, men anbefaler at man læser hele sangen, nr 270 i Evangelisk Sang, eller nr.134 i Hjemlandstoner:

Bryd ud, min sjæl, med glædeslyd;
mig Jesus hører til!
Han er mit liv, min fred, min fryd,
i alt han hjælpe vil.

Han er mig mer', ja meget mer'
end alt, hvad nævnes kan.
Han tager eller giver her,
min salighed er han.

Hav, verden, kun din fryd for dig,
den agter jeg ej stort;
min lyst det er at fryde mig
i, hvad min Gud hat gjort.

Kristent Perspektiv udgives af Perspektiv Bibelskole.

Sekretariatet v. Henning Lütje, Falen 61A, 5000 Odense C, tlf. 74415540.

Ekspedition: Gerda Jessen Sørensen, Lindevej 56 A. 5250 Odense SV, tlf. 66132048.

Redaktion: Carsten Thomsen (ansv. red), ctpress@mac.com, Louis Nielsen, louis.nielsen@mail.dk. Astrid í Hjøllum Christensen.

Bladet udgives 4 gange om året. Det udsendes gratis til studerende på Perspektiv Bibelskole.

Årsabonnement: 150 kr. **Hjemmeside:** www.kristentperspektiv.dk